XXVII. évfolyam, 44. szám. Ára: 1,80 Ft 1971. november 4.

Vasvári Anna rajza

— Nahát! Ilyen lábakkal kétkezi munkát ajánlottak...

KEDVES LUDAS!

BŰNBEESÉS ELŐTT

Íme, hogyan lehet valakit megbüntetni olyasmiért, amit még el sem követett.

A dorogi bánya Békés megyébe küldött hivatalos ügyben. A utasítás úgy szólt, hogy Kiskunfélegyházán szakítsam meg az utamat és járjak el egy hivatalos ügyben. Az indulásnál a dorogi állomáson Szegeden át Békéscsabára kaptam vasútjegyet. Az út kiskunfélegyháza—szegedi szakaszán jön a kalauz, nézi a jegyet és kérdi:

— Hová tetszik utazni?

— Békéscsabára — mondom.

— Akkor baj van, mert ez a jegy csak Orosházáig elég.

— Semmi baj — mondom —, mert még Szegeden se vagyunk.

Mindegy, megbüntetett tíz forinttal és adott jegyet Orosházától Békéscsabáig. Pedig hát a szabálysértést még csak el sem követtem, hiszen az eset — ismétlem — Félegyháza és Szeged között történt. Ráadásul a hibát a dorogi állomáson követték el: maga a vasút adott rövidebb jegyet. Próbáltam vitatkozni a kalauzzal, kérem, itt a kiküldetési rendelvényem, semmi érdekem, hogy csaljak, hiszen nekem ezt a büntetést is elszámolják. Persze hiába.

Azóta megtanultam hazudni. Dolgom végeztével jöttem Békéscsabáról Budapest felé, a már Dorogon, az indulásnál *előre* váltott jegyemmel, amely — most már tudtam — Pestig sok volt, Dorogig viszont kevés. Jön az ellenőr, kérdi, meddig utazik.

— Egyelőre Pestig — mondom ravaszul.

— De hiszen a jegye nagyobb távolságra szól. Pestről hová megy?

— Fogalmam sincs.

— Az meg hogyan lehetséges?

— Hát úgy, hogy a főnököm a pályaudvaron vár s majd megmondja, merre folytassam az utamat.

Megnyugodott. Tíz forintot megspóroltam. Azaz inkább egyenlítettem. Bánya —Vasút 1:1.

Varga János
Dorog, Béke-telep 1125

November második felében, olvasóink régi kívánságának eleget téve, megjelenik a

LUDAS MATYI ÉVKÖNYVE

Pályázom a halhatatlanságra címen a Ludas Matyi rajzolói karikatúrákban mondják el életrajzukat. **A magyar vicclapok történetét** mintegy száz, korabeli, rajzos vicc ismerteti meg az olvasóval. **Amin a világ nevet** címmel a különböző népek humorából közöl rajzokat az Évkönyv. Két képregény, valamint a majdan, 2045-ben, megjelenő **Száz éves a Ludas Matyi** 16 oldalas jubileumi számát már jó előre megírták és megrajzolták az Évkönyv számára a Ludas Matyi munkatársai.

Kisregény, történelmi és mai anekdoták, valamint más humoros, szatirikus írások, karikatúrák, illusztrációk teszik érdekessé a Ludas Matyi Évkönyvét.

MOST ELŐSZÖR JELENIK MEG

színes borítólappal, 224 oldalon. Ára 15,– Ft.

A viszonylag kis példányszámra való tekintettel felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy az Évkönyvet, amennyiben igényt tartanak rá, az újságárusoknál vagy a hírlapkézbesítőknél szíveskedjenek előjegyeztetni.

A SZERKESZTŐSÉG

BÚCSÚ, VIRÁG NÉLKÜL

A Fővárosi Kertészet arra az önzetlen elhatározásra jutott, hogy megszünteti a repülőtéri virágárusító pavilonját és ezzel nagyobb férőhelyet biztosít az utazók számára. Aligha vitatható, hogy a vendégek és hozzátartozók búcsúztatása, illetve fogadása virágcsokor nélkül is megoldható, sőt jelentős megtakarítást jelenthet egyes meggondolatlanul vásárolni akaró személyek számára.

Példás kezdeményezésüket lassan, de biztosan más cégek is átveszik; a késő délutáni vagy esti gépek indulásakor (illetve érkezésekor) már nyitott pavilonokat sehol sem találni és a külföldiek souvenir gyanánt magukkal vihetik forintjaikat.

Dr. Bokor Imre
Bp. VII., Tanács körút 5.

AZ ÍGÉRET SZÉP SZÓ...

ÉGNEK ÁLL A HAJAM

Tavaly decemberben vásároltam egy LD—7 típusú hajszárítót. Augusztus 6-án bevittem a GELKÁ-hoz, mert hosszában elrepedt a burkolata.

Ott először azt mondták, hogy egy hét múlva kész lesz. Azóta hetenként benézek a GELKÁ-hoz, de mindig az a válasz: „Nincs pótburkolat!" Vagy 45 darab — ugyanilyen — hajszárító ott porosodik, hasonló okokból.

Szeptember elején írtam a GELKA-központba. Levelemre azt válaszolták: „...ügyében a szükséges intézkedéseket megtettük." Ennek még látszata sincs, mert legutóbbi érdeklődésemre is az volt a válasz: „Még nincs kész!"

Most nem tudom, mitévő legyek, ugyanis legjobb tapasztalatom szerint ígérgetéssel eddig még senki nem tudott hajat szárítani. Legfeljebb égnek áll az ember haja tőle.

Armai Ernő
Tatabánya III., Iparos u. 7/6.

HOL A KAPCSOLÓ?

A napokban elmentem a Tura és Vidéke ÁFÉSZ 5. sz. vas- és műszaki boltjába. 80 literes Hydrofort szerettem volna venni, teljes felszereléssel. A boltvezető sajnálkozva mondta: van ugyan Hydrofor kettő is, de augusztus óta nem tudja eladni, mert hiányzik róla egy kapcsolószerkezet, enélkül persze senkinek nem kell, mert így használhatatlan. Ő ugyan a szállítást követő nap táviratilag reklamált a szállító cégnél. Szeptember 1-i kelettel kapott is választ a

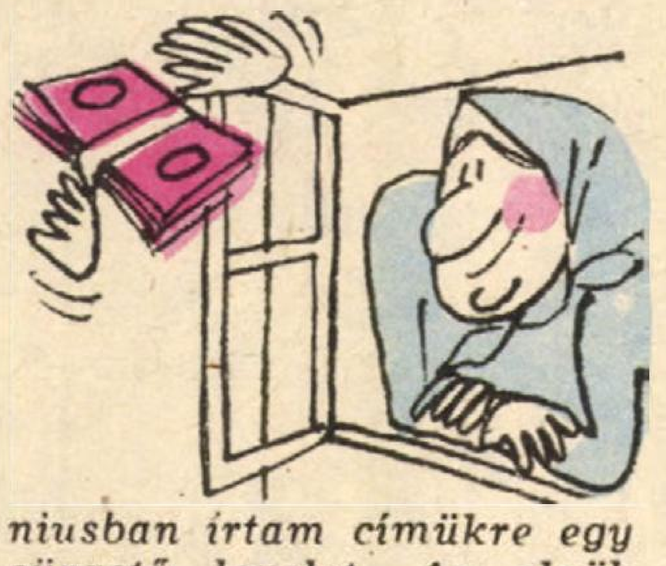

FÉMVILL Nagykereskedelmi Vállalat egri telepétől, hogy „a reklamált 2 db kapcsolót három napon belül postára adják". Már október végén járunk, kapcsoló még nincs, Hydrofor van, de nem használható.

Gólya József
Tura

SZÍVES TÜRELMEM FOGYTÁN VAN

A vállaji Rákóczi Tsz-től földmegváltás címén jár nekem egy nagyobb összeg. Mivel a márciusban esedékes részletet az év közepéig nem kaptam meg, jú-

niusban írtam címükre egy sürgető levelet. Az elnök válaszlevelében azt írta, hogy előreláthatóan július végén elküldik a pénzt, addig is szíves türelmemet kérik.

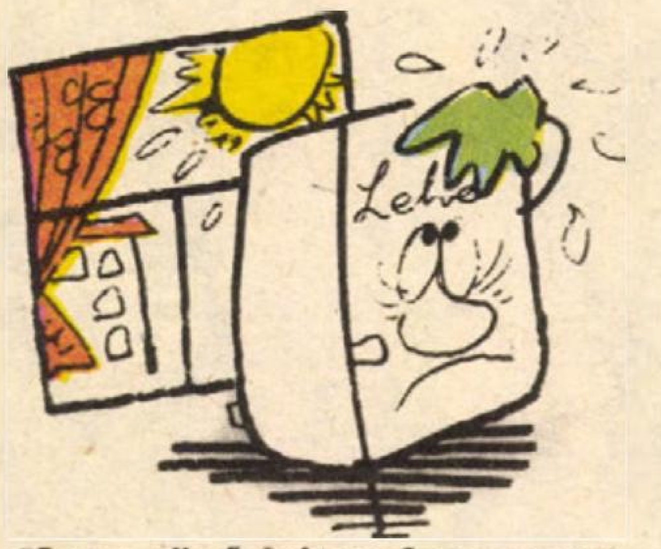
Azóta három hónap telt el, s még mindig nem kaptam semmit. Mivel pénzem és szíves türelmem egyaránt fogytán van már, ezúton szeretném megkérdezni: meddig várjak még az engem jogosan megillető összegre?

Csizmár Istvánné
Kisalag

SAVANYÚSÁG

Előbb aggregát nem volt, aztán meg ember...

Áprilisban vettünk egy hetvenliteres Lehel hűtőszekrényt. Május közepén már beadta a kulcsot. Jelentettük az ügyet az illetékes RÁVISZ-fióknak, jöttek, vizsgáltak, ígértek,

Hogy jövő héten lesz aggregát, akkor majd megcsinálják. Azóta már nem jönnek és nem vizsgálnak, csak ígérnek. Az új változat az, hogy nincs emberük, aki az aggregátot felhozná Pestre, Ha lesz, felhozzák, megcsinálják.

Azóta négy teljes hónap telt el. Két kicsi gyerekünk van meg egy süket hűtőszekrényünk. A tej azért nem savanyodik meg, a szomszédok beteszik a saját hűtőszekrényükbe. Mi viszont kezdünk erősen savanyodni. Igen csak savanyú képpel nézegetjük a saját Lehelünket s tűnődünk: szennyesládának vagy könyvespolcnak használjuk-e inkább?

Elmúlt a nyár, lassan vége az ősznek. Télen egyszerűbb lesz. Ki lehet tenni a gyerekek tejét a hóba. És tavaszra a garancia is lejár. Segítene valaki?

Sallai Zsigmond
Bp. VIII., Rákóczi út 71.

VISZONYLATOK

Olvasom a villamos ablakára akasztott közleményt: „Temetői villamos és autóbusz viszonylatok közlekedtetése."

Gondolkozom. Én várok, várok reggelenként 20 percet is a Mártírok útján a 6-os villamosra. Te jó ég! – lehet, hogy pont az orrom előtt ment el egy viszonylat és észre sem vettem, és csak állok és várok...

Igazán nem rosszmájúság – de viszonylatok helyett inkább járműveket közlekedtessen a Budapesti Közlekedési Vállalat!

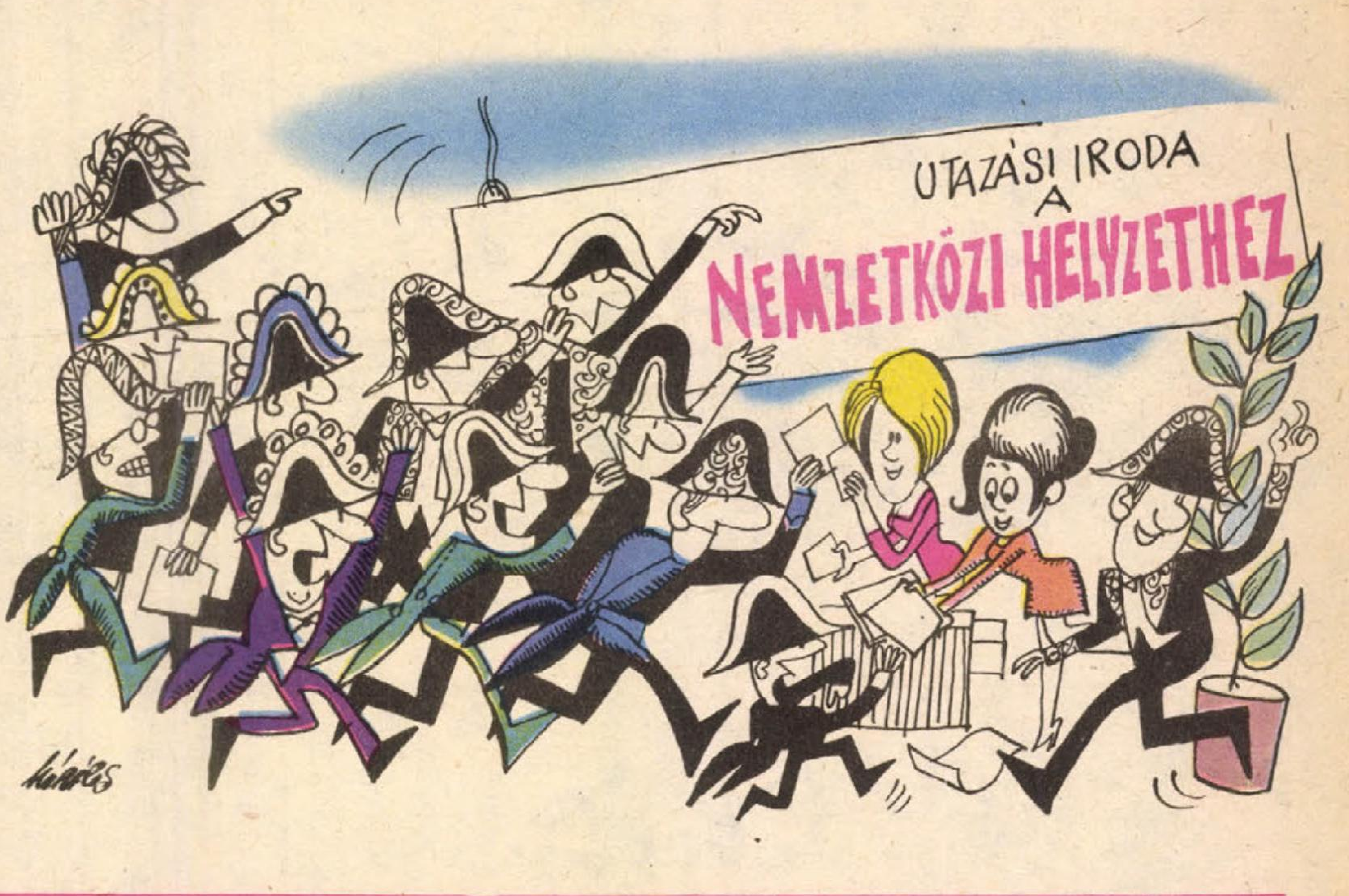
(h. t.)

VIRTUÓZ

ŐSZI CSÚCSFORGALOM

Mészáros András rajza

Könnyű a fiataloknak

Könnyebb, mint az én időmben.

Amikor én még fiatal voltam, bizony meg kellett küzdenem azért, hogy tegező viszonyba kerülhessek egy kislánnyal. Abban a feudálkapitalista társadalomban, amelyben felnevelkedtem, még mások voltak a szokások, társadalmi törvények. Látástól vakulásig dolgoztam azért, hogy a kislány végre azt mondja nekem: te.

. A mai fiataloknak sokkal könnyebb a dolguk. Az én időmben az úgy volt, hogy már kora reggel ott sétáltam a kislány háza előtt —. esőben, szélben, hóesésben — és lestem, mikor jön ki a kapun. Aztán, amikor kijött, cipeltem a táskáját. Hát igen, akkoriban még nem féltünk a fizikai munkától. Egészen az iskoláig cipeltem a táskát, és boldog voltam, hogy cipelhettem. Ha panaszkodtam volna, a kislány azonnali hatállyal elbocsát — legalább tíz főnyi tartalék udvarlósereg állt a rendelkezésére — és soha többé nem áll szóba velem. Nehéz idők jártak akkoriban és a táska is nagyon nehéz volt. Az udvarlói létbizonytalanság azonban megkettőzte erőimet és zokszó nélkül cepekedtem. A jövőm érdekében tettem. Abban reménykedtem, hogy egyszer megcsókolhatom és akkor talán összetegeződünk.

Nemcsak reggel, de tanítás után is én vittem az iskolatáskáját: a kettős kizsákmányolás tipikus esete. Politikával akkoriban még nem foglalkoztam: a kislány szépsége elvonta a figyelmemet a társadalom aktuális problémáiról. Csak egy probléma izgatott: hol csókolozhatnánk? A mai fiataloknak sokkal könnyebb a helyzetük, csókolózhatnak az utcán, a villamoson, az autóbuszon, az utcai átkelőhelyeken, forgalmasabb csomópontokon, de az én időmben ez még nem adatott meg nekünk. Már ötödik hete udvaroltam a kislánynak, amikor kijött velem a Ligetbe, ahol végre csókolóztunk. A csók után tegezni kezdett. De csak akkor!

— Szeretsz? — kérdezte lehunyt szemmel, fejét vállamra hajtva.

Tegez! — mondtam magamban boldogan. — Tegeződünk!! S akkor úgy éreztem: kitartó munkám meghozta gyümölcsét. Volt értelme annak, hogy cipeltem a táskáját, hogy hetek óta én fizettem a moziját, a fagylaltját, az uzsonnapénzemből, az eladott könyveimből. A mai fiatalok már nem tudják átérezni, milyen nagy pillanat volt ez, és talán el sem hiszik nekem, a negyven éven felüli veteránnak, aki vagyok.

De ezzel még nem ért véget a viadal. Amikor felálltunk a padról, a kislány így folytatta a társalgást:

— Nézze, Gyuri, nekem már van udvarlóm. Talán ismeri is: a Seemann Géza ...

Ismét magázott! Azt mondta: nézze. De én nem adtam fel a harcot, mert az harc volt. A férfi és a nő harca az adott történelmi helyzetben. Az agitáció és a propaganda minden eszközét felhasználtam, hogy megcsókolhassam, és győzelem! A kislány — a csók után — azt mondta:

— Gyere, menjünk már, késő van ...

Tegezett! Újra tegezett!! Ezt a csatát is megnyertem. Ezekben a percekben megfeledkeztem arról, hogy éhes vagyok, hogy már egy vasam sincsen, hogy kabátom kirojtosodott. Mit számít mindez, amikor tegeződünk! Fáradt voltam, de büszke. Büszke és boldog.

A kislány azonban újra rátért a magázódásra és nekem újra és újra meg kellett csókolnom, hogy visszatérjen a tegeződéshez. A mai fiatalok már nem is sejtik, hogy annak idején mennyi munkát kellett fektetni a tegeződésbe, mennyit kellett dolgoznunk érte. Manapság ez könnyen megy: meglátják egymást és máris tegeződnek.

Bezzeg az én időmben!

A legboldogabb akkor voltam, amikor a kislány egy napon így szólt hozzám a barátaim előtt:

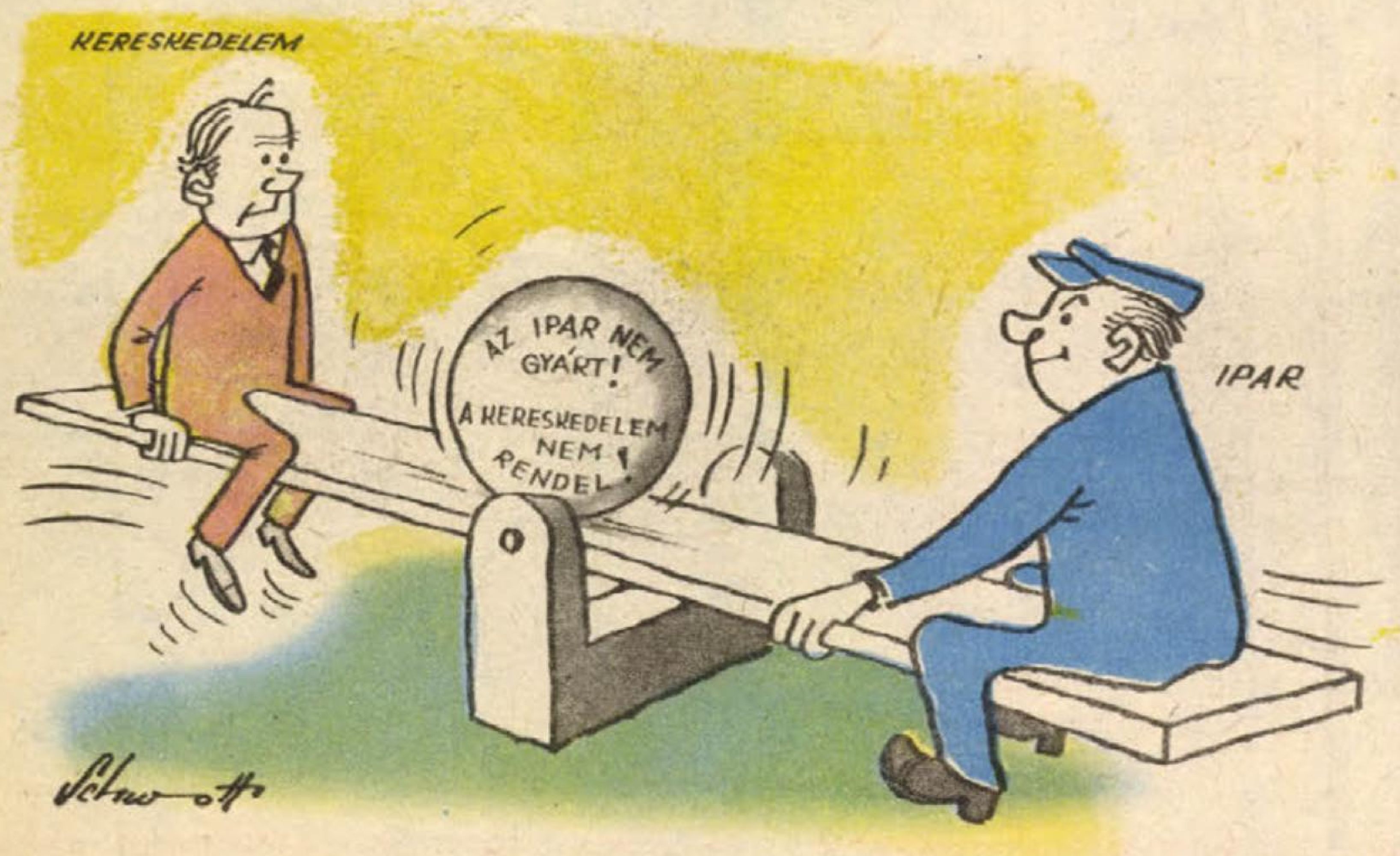
— Te hülye!

Ebből mindenki megtudhatta: mi egymáshoz tartozunk.

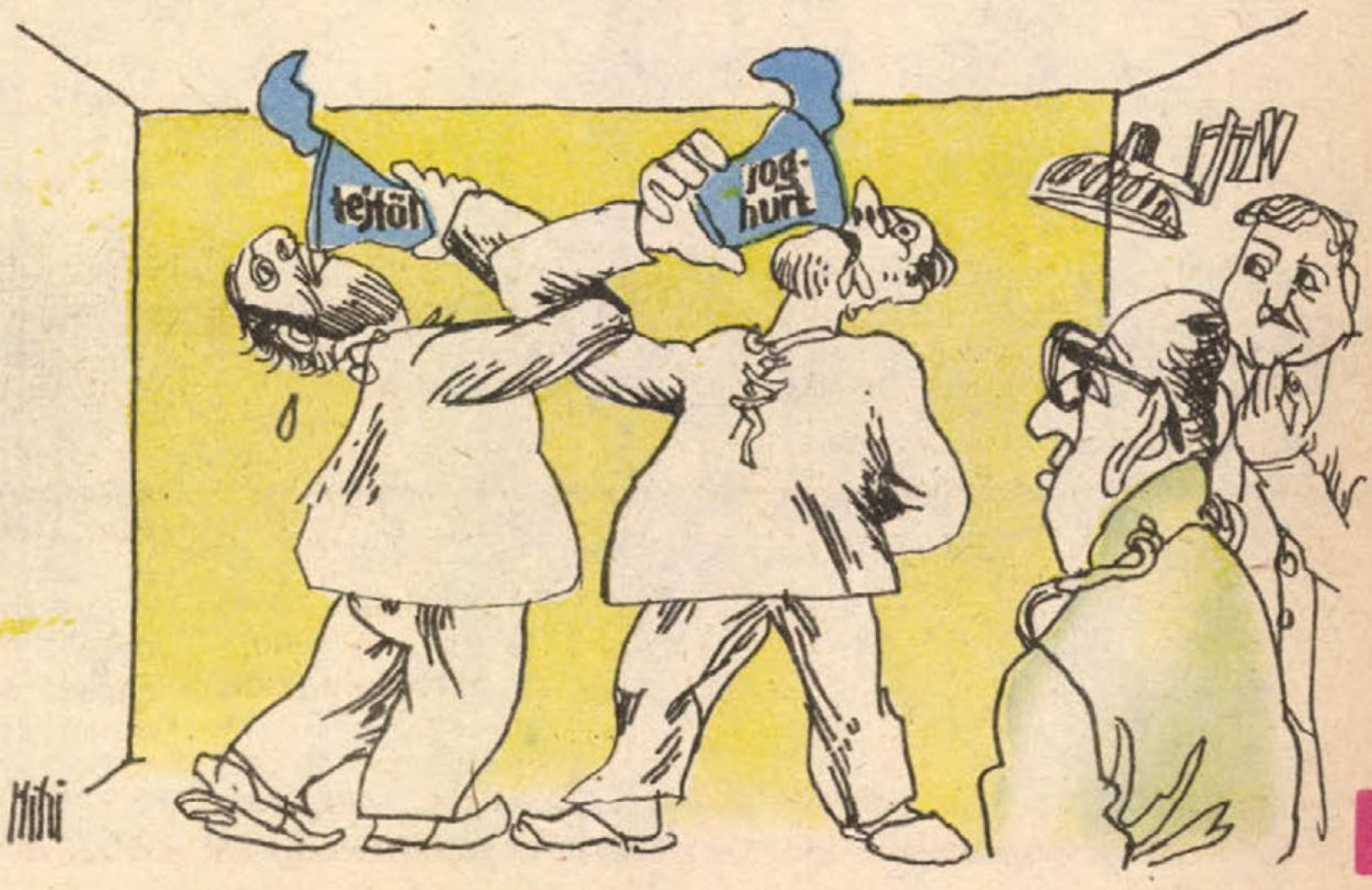
A többi ugyanis már nem érdekes. Mert abban — ha értesüléseim nem csalnak — lényeges változás nem történt.

Mikes György

HINTA-PALINTA

EREDMÉNYES ELVONÓKÚRA

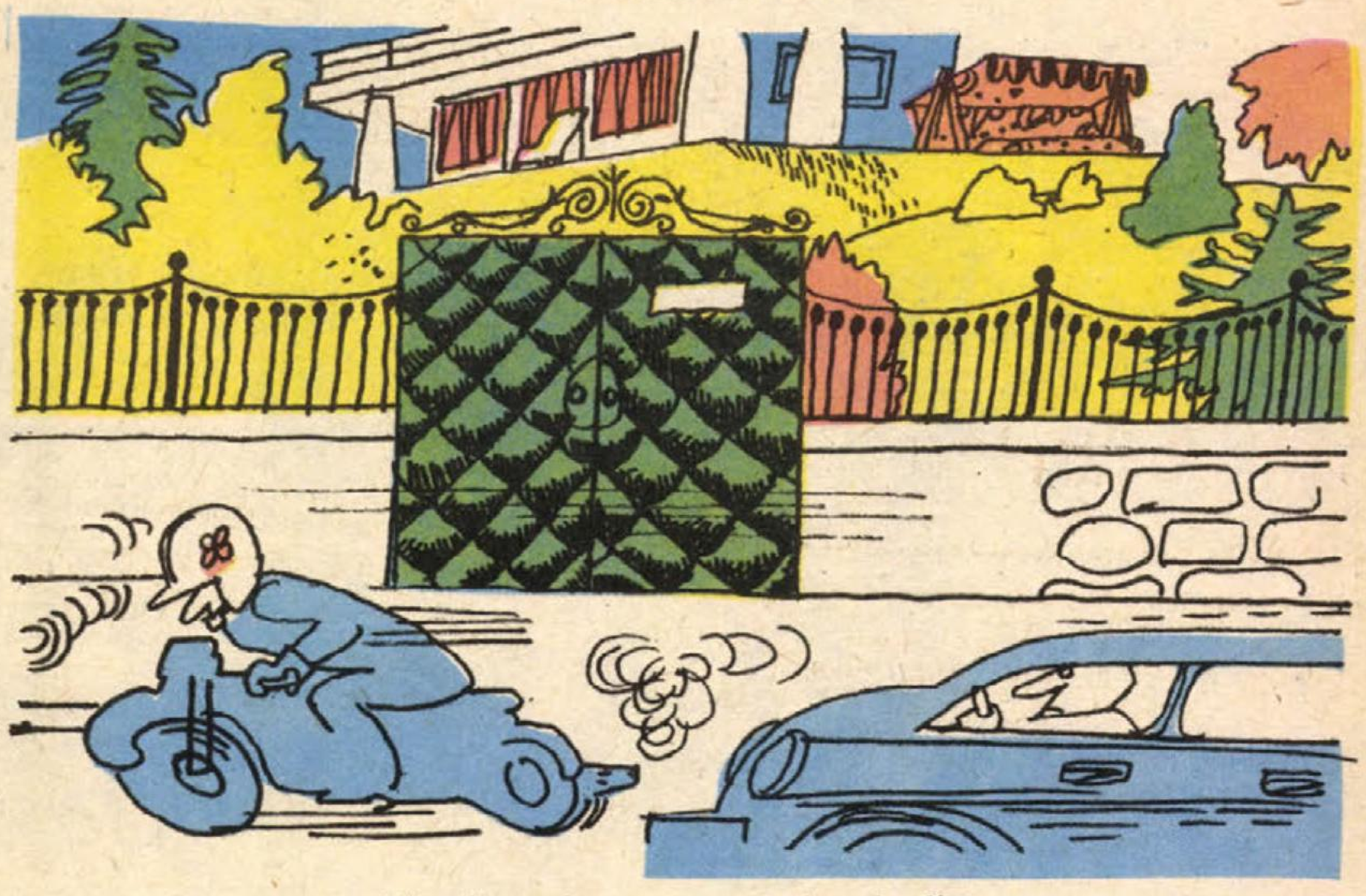

KÍVÁNCSI HORGÁSZOK

– Mondja, látott halat a vízben?

ELŐKELŐ VILLA

Párnázott kapu az utcai zaj ellen.

TÚLLÉPÉS

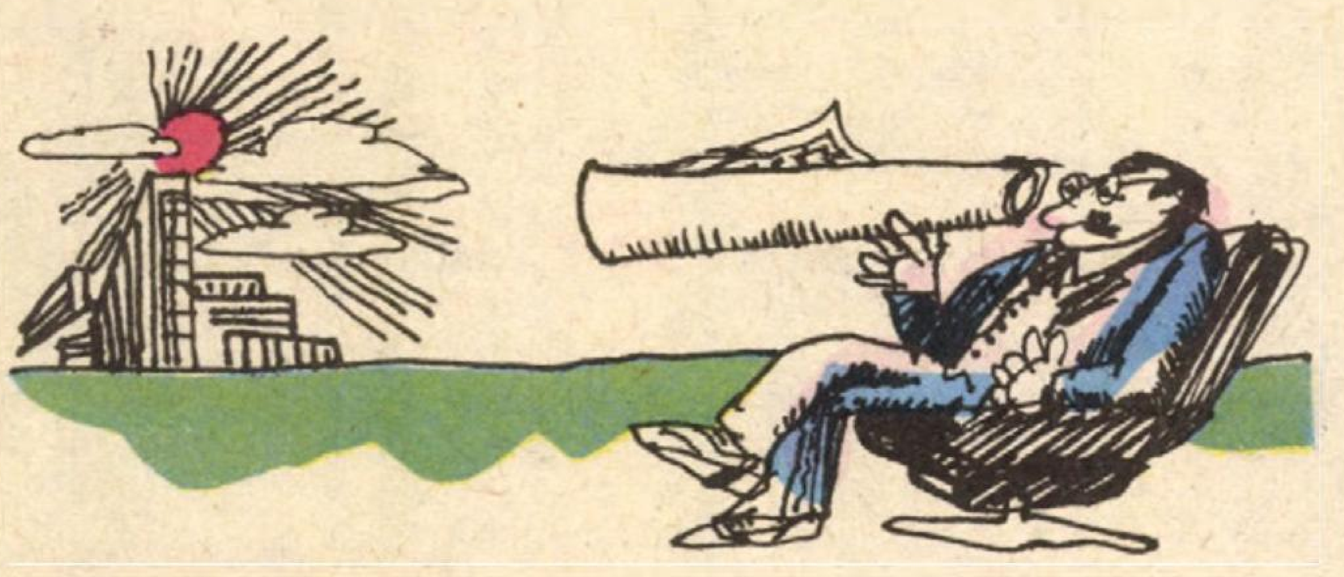
Ne tessék csodálkozni, de én is szeretnék hozzászólni a bizonyára sokáig emlékezetes és nagyon tanulságos gazdasági aktívaértekezlet egyik témájához. Mégpedig a beruházásokhoz. Engem, mint a Magyar Népköztársaság állampolgárát, rendkívül nyugtalanít, hogy — mint Fock Jenő miniszterelnökünktől az egész ország hallhatta — a beruházó vállalatok több esetben figyelmen kívül hagyták a pénzügyi kereteket, és az éves tervben megállapított 85 milliárd helyett 100 milliárdot ruháztak be, azaz 15 milliárddal többet költöttek az állam pénzéből, mint amennyit szabad lett volna elkölteniök.

Lehet, hogy egyesek megint úgy spekuláltak, mint 1967-ben, amikor a beruházási keretet 30 százalékkal lépték túl. Akkor ez volt a fifika: „Jön az új mechanizmus. az állam nem tehet mást, fut a pénze után, kénytelen elegendő milliókat adni a *megkezdett* beruházások befejezéséhez." Akkoriban tehát csak el kellett *kezdeni* a beruházást, a *befejezésért* lehetett egy kicsit aggódni, egy keveset brusztolni, de végül is rendbe jött minden. Hiszen a beruházó jót akart. A legjobbat, a saját vállalatának.

Most más a helyzet: a pénzügyi keret túllépése komoly *felelőtlenségnek* számít, ez pedig a jövőben nem marad következmények nélkül. Erről nagyon határozottan beszélt a miniszterelnök, és én csak feleslegesen szaporítanám a szót. Azt viszont állampolgári kötelességemnek érzem, hogy a terven felüli beruházásokért felvessem a közvetlen felelősség kérdését.

Ha például a rossz kenyérért a pék, a gyenge minőségű cipőért a gyár, a hanyag tévéjavításért a szolgáltató vállalat a felelős, akkor a beruházások túllépéséért — nyilvánvalóan és elsősorban — a túllépést elkövető beruházó vállalat a felelős.

Már jó néhányszor felhívtam a figyelmet arra, hogy minden vállalatnak — a beruházónak is — van vezetője, igazgatója, több igazgatóhelyettese, főmérnöke, tervezési főosztályvezetője, tehát végső fokon ők a felelősek. A beruházási túllépések miatt kilátásba helyezett következmények ezért töltenek el engem nagy-nagy optimizmussal. Úgy vélem, hogy az érdekelt vezetők — ilyen magas szintű, jóindulatú, de nyomatékos figyelmeztetés után — a jövőben csak addig nyújtózkodhatnak, amíg a takarójuk ér, és nem járulnak sírva-ríva a Magyar Nemzeti Bank színe elé beruházási póthitelért. (Ezek után bizonyára hiába is járulnának!)

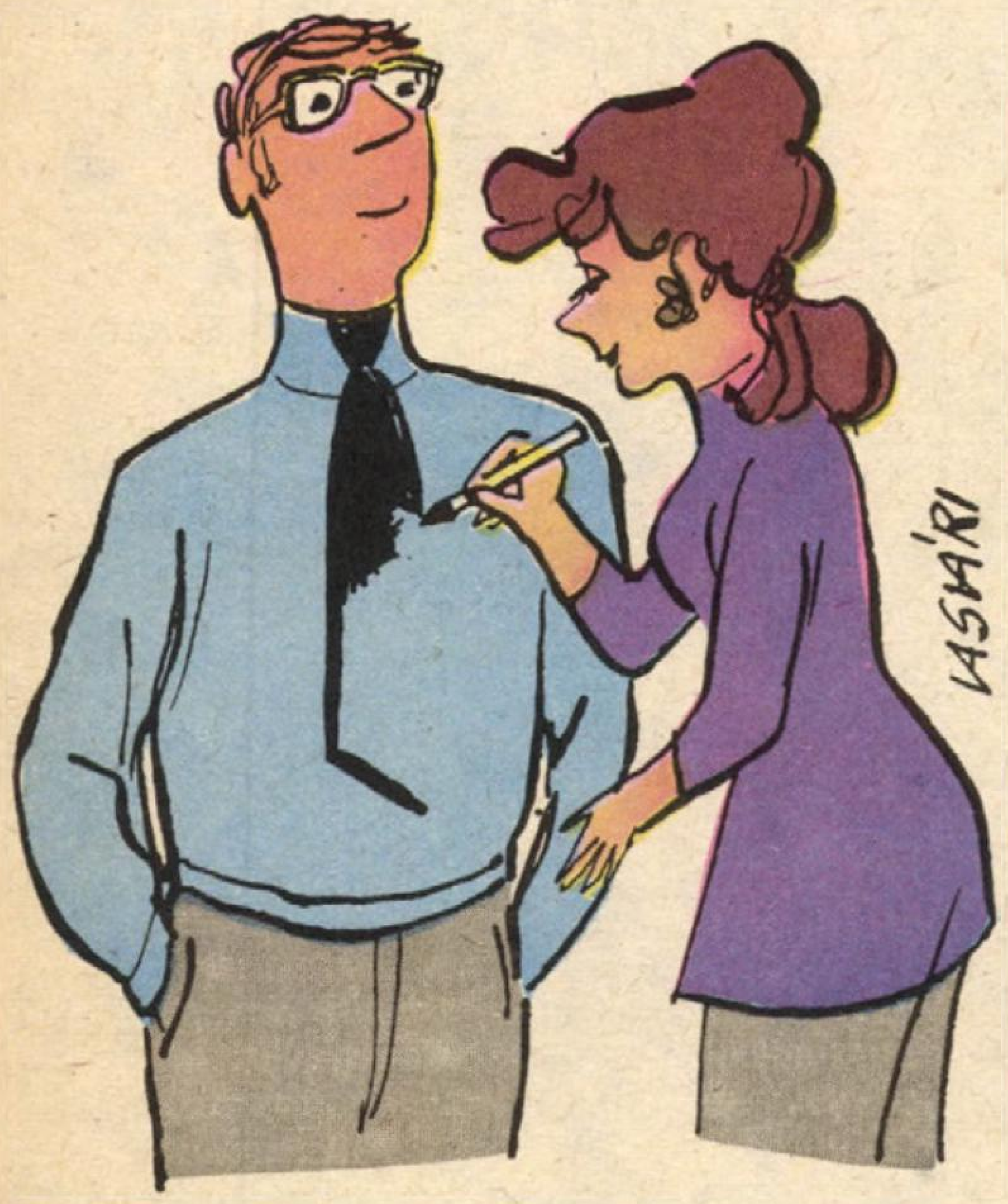
De hát, ahogy mondani szokás, az ördög nem alszik, és minden előfordulhat. Még az is, hogy egyik-másik beruházó vállalat mohósága miatt, túlzott optimizmusomban, csalódnom kellene. Arra is kell tehát gondolnom, hogy ilyen esetben mit tennék én az illetékesek helyében? Bármennyire is nehezemre esnék, egyelőre mellőzném az adminisztratív beavatkozást. Ehelyett kísérletképpen szolid és családias óvintézkedést javasolok.

Azt a vállalatvezetőt, igazgatót stb., aki túllépi a pénzügyi keretet és indokolatlanul kér beruházási póthitelt (mert most már neki kell futnia a pénze után), arra kötelezném, hogy a saját háztartásában is úgy gazdálkodjék, mint az államében. Mondjuk: a havi jövedelmét rendszeresen lépje túl 20—30 százalékkal; negyvenezer forint összegű megtakarított pénzéből építsen egy félmillió forintos családi házat; adja el régi bútorait a Bizományinak és rendeztesse be a lakását egy bútortervezővel, meggyfából, kisipari munkával készült bútorokkal; és végül a felesége vásároljon hitelbe egy 60 000 forintos nercbundát. Persze mindezt a legkisebb csalafintaság nélkül kell megoldania.

Azt hiszem, jó próbatétel lenne. Egyetlen beruházási vállalatnál sem lépnék túl többé a pénzügyi keretet.

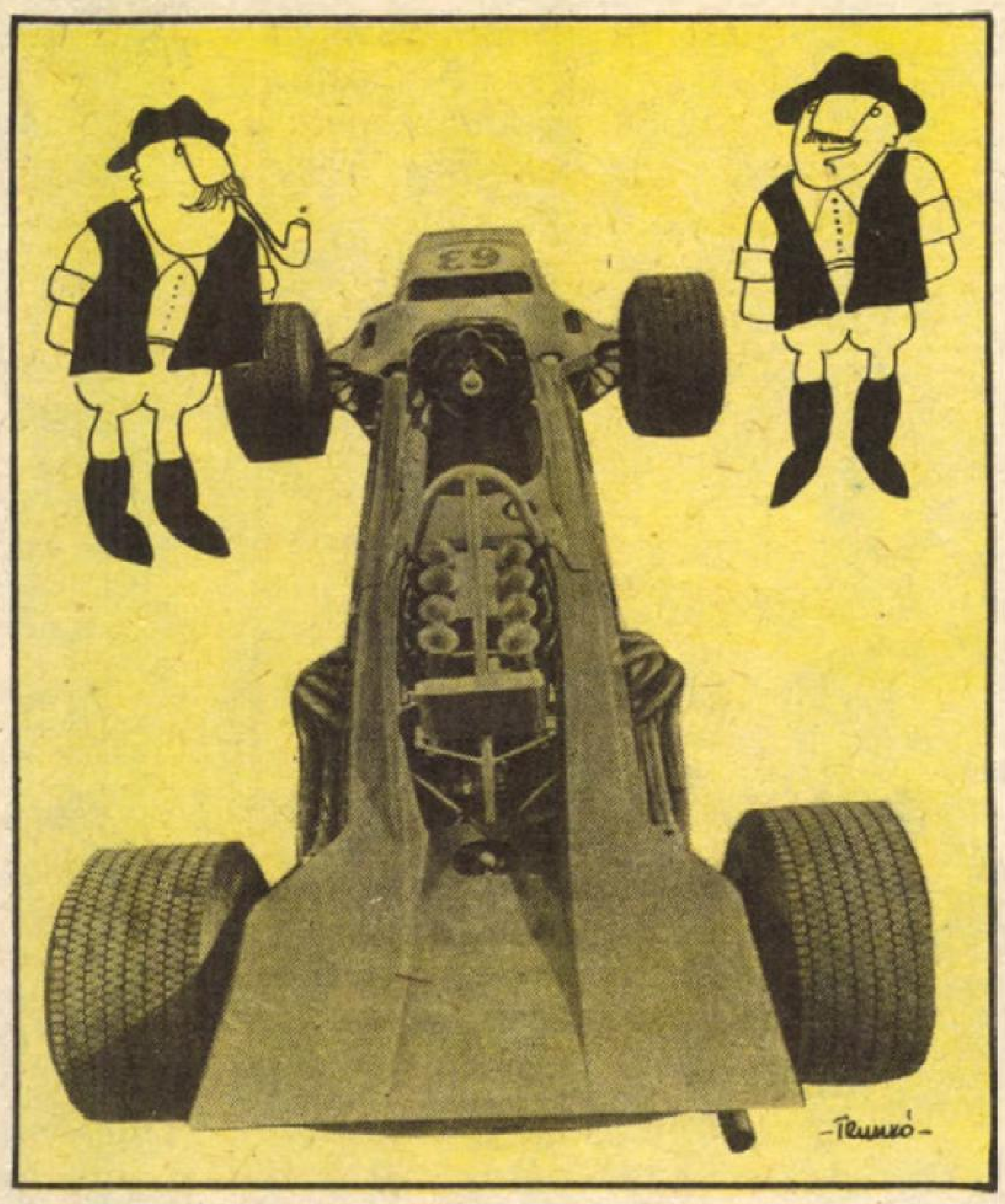
Földes György

MAGAS NYAKÚ PULÓVER

– Így már szalonképes leszel...

FLANC

– Lepipáltuk a szomszéd téeszt, mert nekik csak egy ócska Cadillac-juk van...

NYUGDIJFIZETÉSI NAPON

– Anyuka, igazán nem mondhatod, hogy havonta egyszer nem látogatlak meg!...

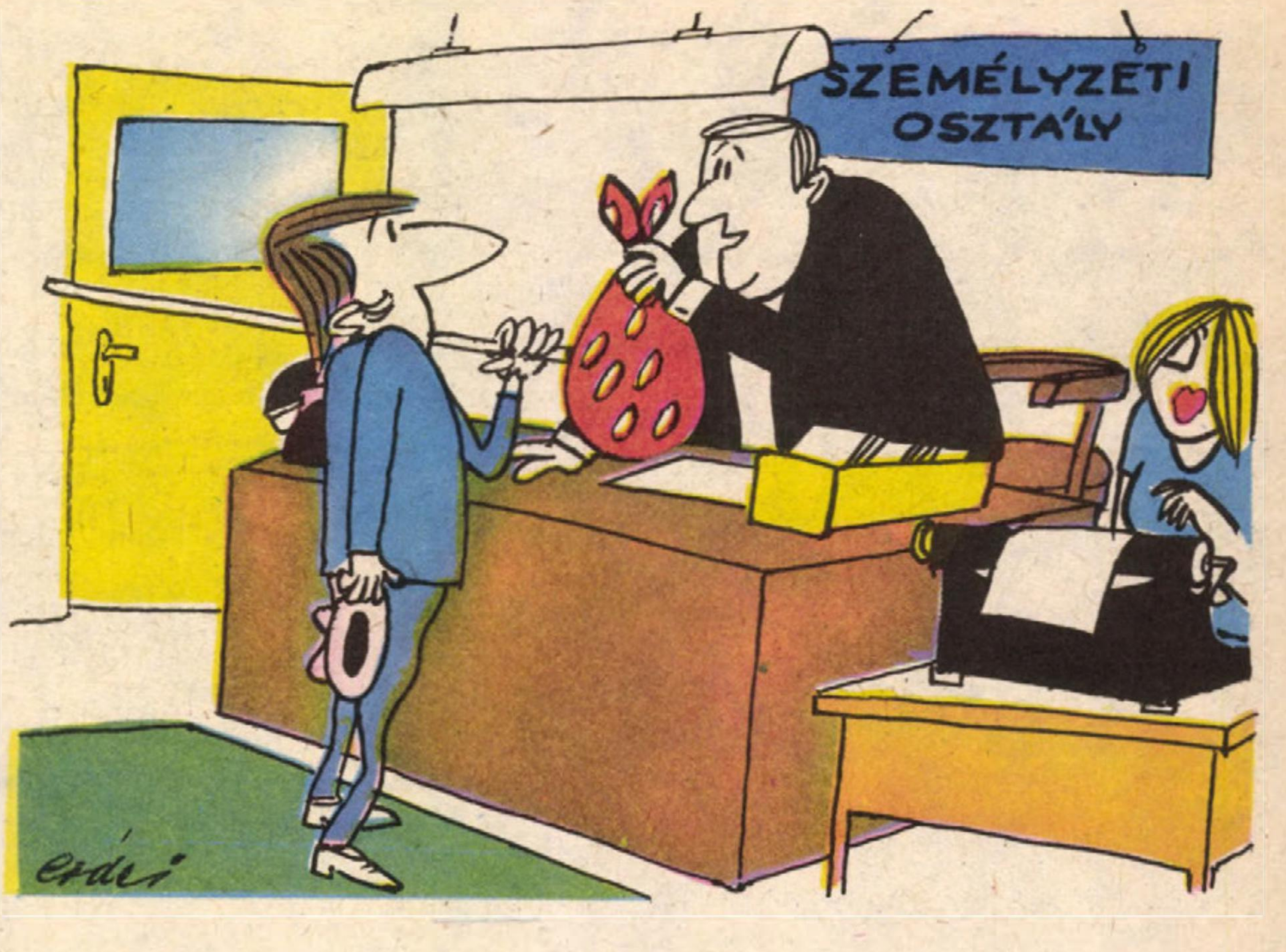
KORSZERŰ RÓMEÓ

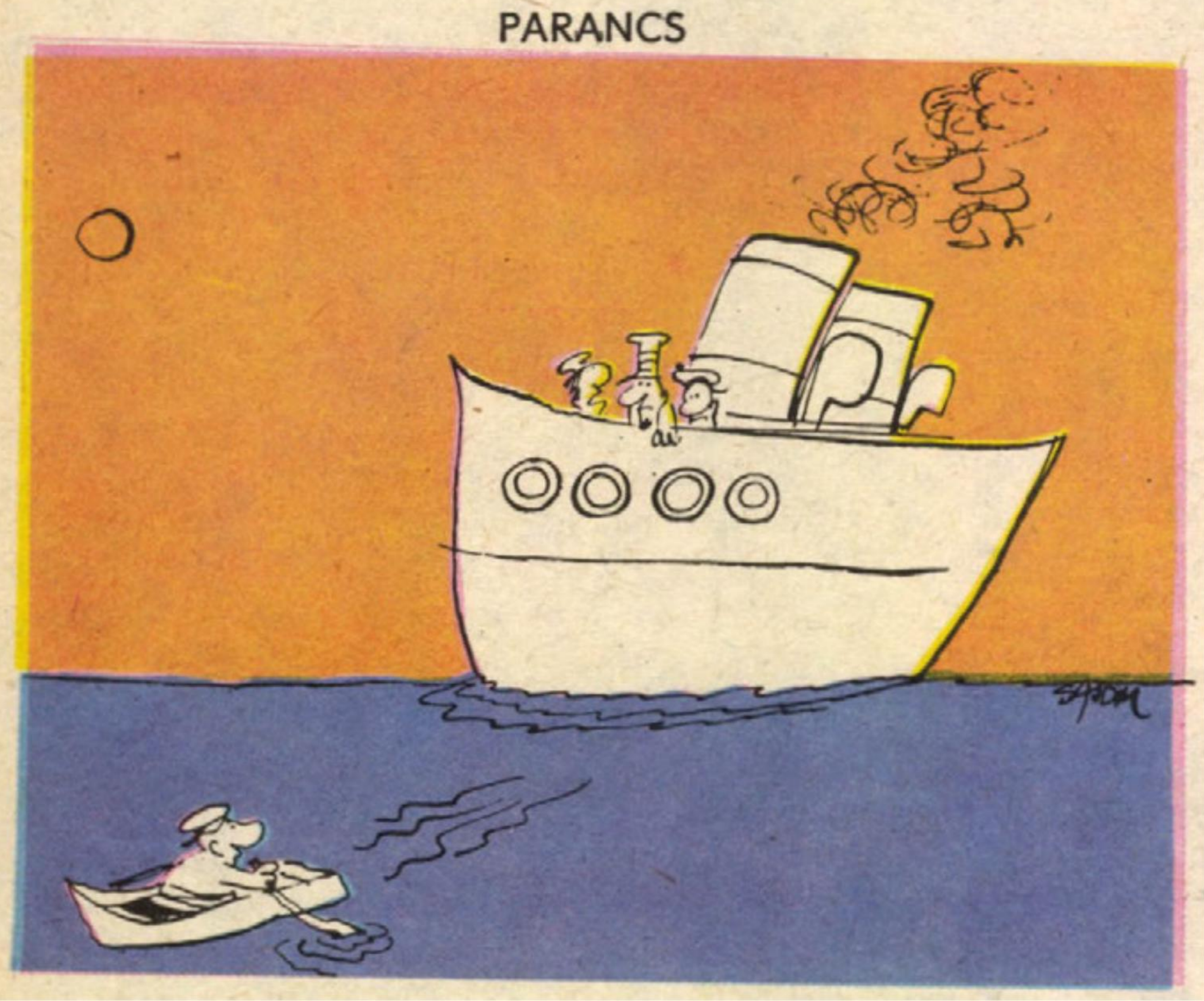
– Júlia!

ÜZEMI VÁNDORLEGÉNY

– Itt van a fizetése és az útra való hamuban sült pogácsa. Aztán majd jöjjön vissza hozzánk, és felemeljük az órabérét.

PARANCS

– Vissza kell mennie. Az egész hajón nincsen sörnyitó.

KÜLÖNÖS VÁLÓPER

A londoni „Daily Mirror" jelentése szerint Mr. James Reid elvált a feleségétől. Ebben eddig nincs semmi különös, az ilyesmi elégggé gyakran megtörténik a legjobb családokban is. Talán csak a házaspár életkora figyelemre méltó. A férj ugyanis 62 éves, az asszony pedig 90.

– Sajnos – mondta a férj – túlságosan nagy köztünk a korkülönbség.

Úgy látszik, azoknak volt igazuk, akik már annak idején figyelmeztettek arra, hogy a nemzedékek közötti szakadék áthidalhatatlan!

TÖRPE VERSEK

ALKONY

A Nap megbotlott, nekiment a hegynek
és orra vére eleredt.
A játszótéren álmélkodva nézték
az összecsődült, kócos gyerekek.

VILÁGHÍRADÓ

Föld reng, hegyomlás, tájfun, árvíz,
bús balesetek hosszú árnya . . .
Mindenkinek, ki él a Földön,
veszélyességi pótlék járna.

SÍRVERS

Költőtársamat őt szép hexameterbe' sirattam.
Versért még honorárium, esküszöm, ennyi sosem volt,
mennyit a bús özvegy fizetett ki – a kőfaragónak.

Bródy László

A most megjelent „Törpe versek" című könyvecskéből.

VÉR

Fél hétre okvetlenül el kellett jutnom Linóleumékhoz a másfél kiló vencsellővel, hát kétségbeesett elszántsággal csak azért is felgyűrődtem a villamosra.

Ezt a törekvésemet kétféle megnyilvánulás kísérte. Én halk bocsánatkéréseket susogtam, az ellenséges környezet mord átkokat harsogott.

— Mit tolakszik, idióta? — kiáltott egy pecsenyeképű az aranyfogait fitogtatva. — Tudja, kinek a bütykét tapossa?

— Nézzék azt a kajla fejét — sipította egy porcelánfinomságú nénike. — Az ilyenek a legrosszabbak. Hallja, ne pislogjon, mert kaphat egyet a nyaka közé ezzel az esernyővel.

— Jól be kéne verni a pofáját és pássz — kristályosodott ki a tömeg véleménye egy bekecses illető dohányszálas ajkán.

A teljes pótkocsi felpofozására akkor sem vállalkozhattam volna, ha mesztic kalózok vére csorog az ereimben. Igyekeztem tehát ijedt kis felhőnek álcázni magam, amely kétségbeesetten kapaszkodik abba a fémrúdba, ott, a kocsi közepén. Arra gondoltam, hogy egy kicsit összehúzom magam, leguggolok vagy előrehajolok, eltűnök a vállak mögött, én itt sem vagyok, írjanak be a hiányzók közé, felejtsenek el mindörökre.

Sápadt kis fiatalemberke csüngött előttem, fél kézzel újságot olvasott, a másikkal pedig éppen akkor nyúlt a hátsó zsebébe a bérletéért, amikor én előrehajoltam.

A könyöke hegyes volt, mint a bajonett. Néhány csillag villant előttem, s egy pillanat alatt nagyon náthásnak éreztem magam.

Minthogy az élet izgalmas pillanataiban a szokottnál is gyorsabban működik az agyam, rögtön tudtam, mi történt. Az egyszerűség kedvéért a bekecses illető szavaival élek, mert ennél tömörebb módon magam sem tükrözhetném az objektív valóságot: jól orrba vertek és pássz . . .

Különös, hogy ettől az egyszerű és alapjában jelentéktelen eseménytől mennyire megfordult a kocsi hangulata. A részvét halk és meleg sikolyait hallottam, egyszerre négy ülőhelyre cibáltak le a válltömésemnél fogva. Egy prémgalléros szépség a tarkómat kezdte masszírozni, egy nagy fejű kisgyerek Boci-csokit gyömöszölt a számba, a porcelánfinomságú nénike pedig nyitott kölnisüveget tunkolt az orrom alá, amelyből paculiszag áradt.

— Vigye innét — nyöszörögtem erőtlenül. — Ne hadonásszék az orrom alatt, mert harapok!

A tevékeny férfinép egy emberként fordult a sápadt kis fiatalemberke ellen.

— Gyilkos — hörögte a pecsenyeképű. — Tisztán láttam, ahogy direkte az orrába könyökölt. Csengessék le a kocsit! Azonnal rohanjon valaki a Kék Fényért!

— Tudják, mit tennék én az ilyennel? — vicsorgott a bekecses illető. — Jól beverném a pofáját és pássz!

A sápadt kis fiatalemberke rémülten dobta le magát a robogó kocsiról, és a háta olyan szomorú volt, mint Napóleoné Waterloo után.

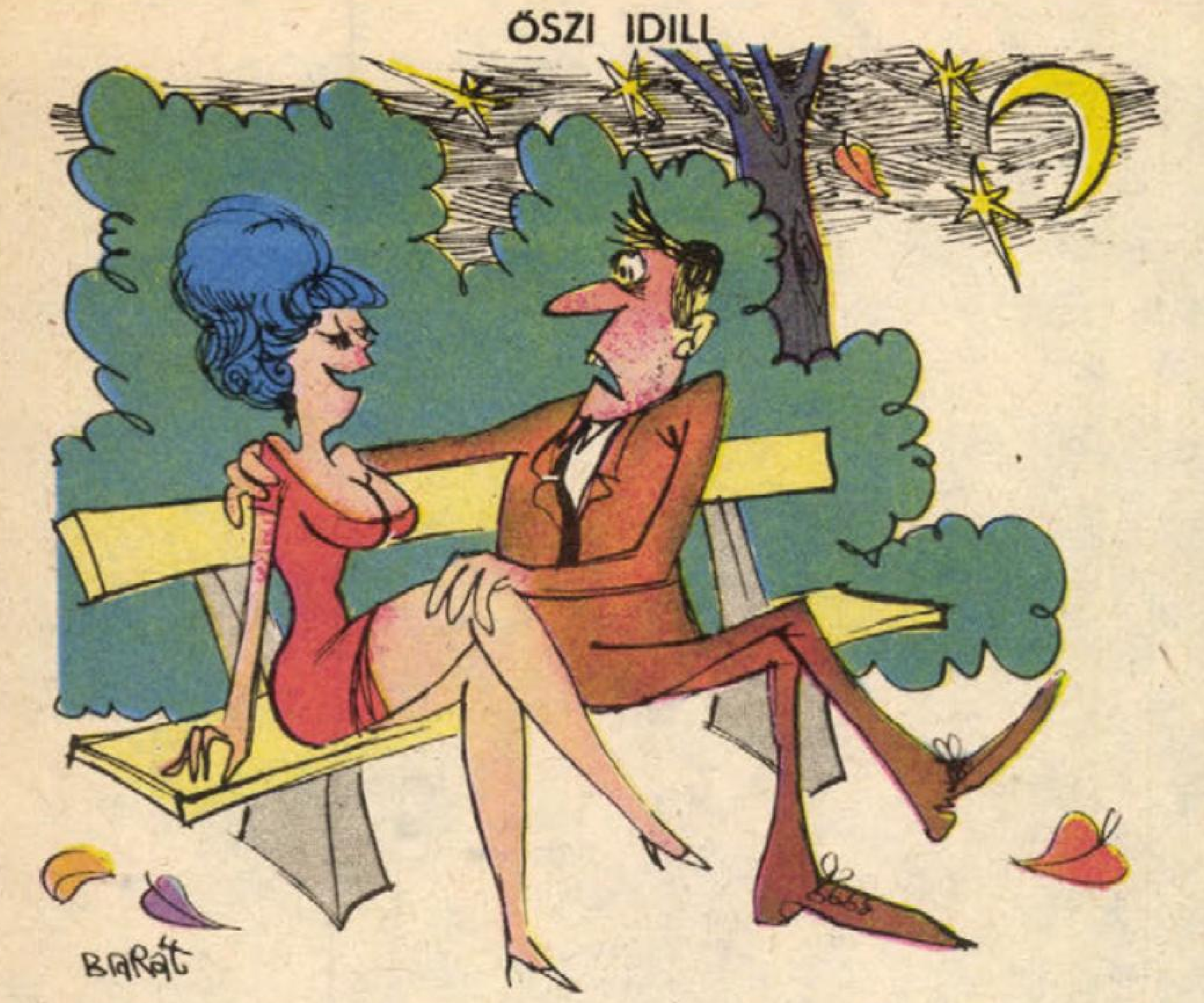
Meghitt, családias hangulatban tettük meg utunk hátralevő részét. A porcelánfinomságú nénike javaslatára még néhány kedves dalocskát is elénekeltünk, hová mégy te kis nyulacska, ingyom-bingyom az erdőbe . . .

Mármost senki sem vádolhat többé azzal, hogy tohonya fajzat vagyunk. Tessék, hajlandók vagyunk jelentős fáradsággal beverni bárkinek a képét, csak hogy segíthessünk rajta, elhalmozhassuk szeretetünk minden jelével, Boci-csokit tömhessünk a szájába.

Jó, jó, de minek ehhez előbb jól orrba verni?

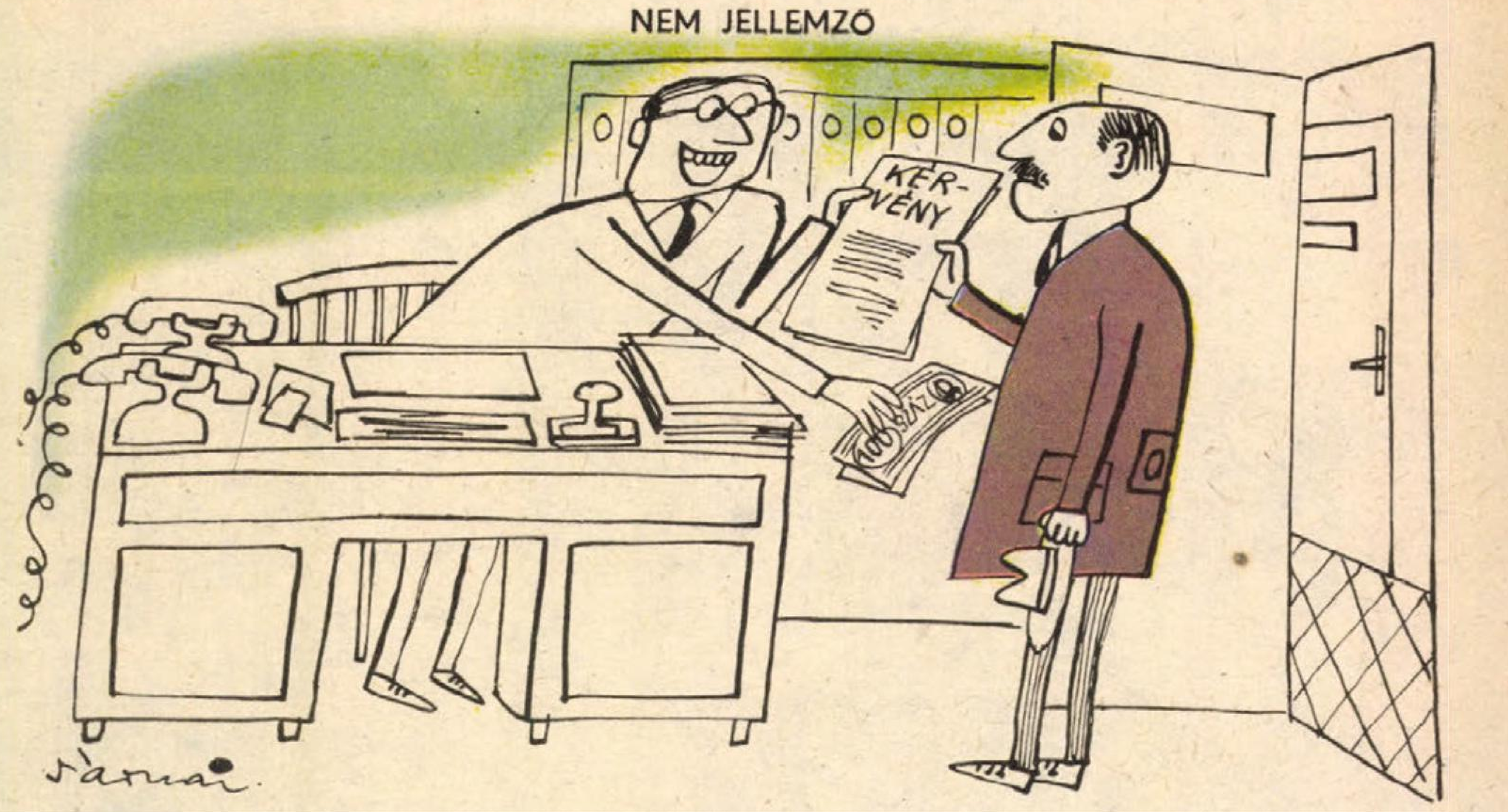
Peterdi Pál

ŐSZI IDILL

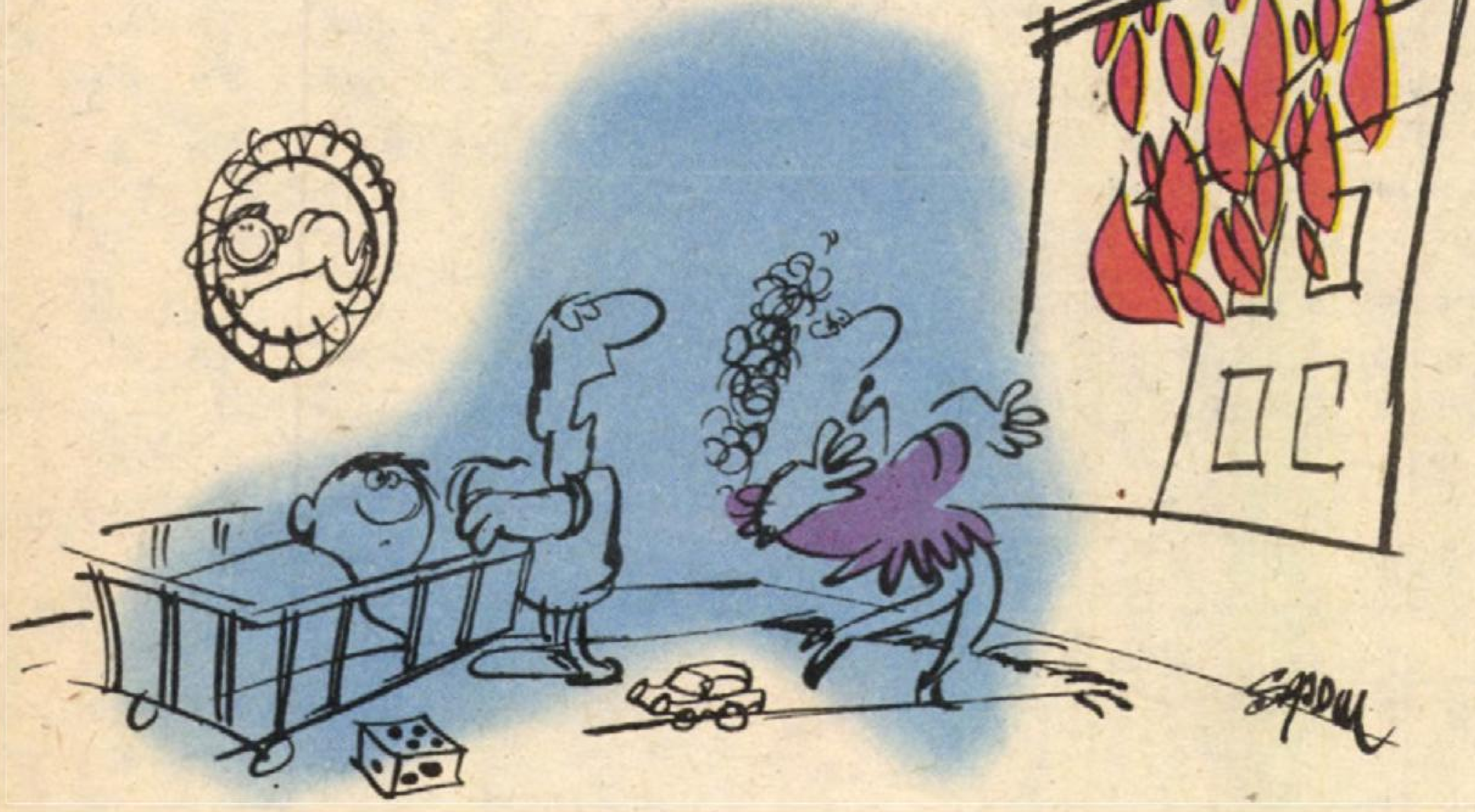
– László, legyen a gyermekeimnek az új apukája.

NEM JELLEMZŐ

– Engedje meg, kedves ügyfél, hogy megháláljam a bizalmát, mellyel hozzám fordult...!

KÖZÖNY

– Úgysem szeret a gyerek a sötétben elaludni.

NEHÉZ PERCEK

– Mielőtt az iskolai előmenetelemről beszélgetnénk, apu, nem innánk valamit?

HUMORÜGYBEN BODROGI GYULÁVAL

Az előadás utánra beszéltük meg a találkozónkat. Időben érkezem, mégis már kint vár az utcán türelmetlenül. Kedves barátsággal fogad, fölkísér a lépcsőn s szélesre tárja előttem a színészbejáró ajtaját.

— Jobbra a társalgó, ott ülj le, fél óra múlva jövök vissza, és ne haragudj!

Vasárnap délután van, az első előadásnak vége, a társalgóban csak néhány díszletező társalog, s én... én ülök egy sarokban, mint előkelő idegen, és nem haragszom, mert humorügyben — ugye nem illik? Tíz perc múlva bejön a portáról a néni: „Bodrogi művész úr telefonált a cirkuszból, elnézését kéri, de egy kicsit csúszik a műsor." A következő harminc percben még két telefonüzenetet kapok tőle, végül lihegve megérkezik és leroskad mellém.

— Ne haragudj, de megfeledkeztem erről a föllépésemről a cirkuszban.

— Tehát csakugyan a cirkuszban voltál?

— Igen ott! — pattan föl. — Talán nem szabad! — Válaszolnék, de lenyelem a szót, mert megértem, ez csak költői kérdés volt, már felel is rá. — Tudom, hogy te, aki humorügyben utazol, nem ítélsz meg érte, de a kérdésed fölidézte bennem az új magyar sznobokat, akiknek szájából és tollából ez a kérdés bizony megvető hangsúllyal szokott hallatszani.

— Sajnos, ma egyesek épp úgy igyekeznek megszabadulni a humorérzéküktől, mint a felesleges kilóktól.

— Én ugyan nem próbáltam a fogyókúrát, de azt hiszem, a kilókat egy kis akarattal le lehet adni, a humorérzéket azonban csak nagy keservesen lehet „elfűzni".

— Az előkelősködők azonban vállalják az áldozatot.

— Én pedig vállalom az ő megvetésüket, és ha beleszakadok is, művelem a „könnyű műfajt".

— Ami sokszor százszorta nehezebb a nehéznél — sóhajtok őszinte együttérzéssel.

— Azt mondják, a Bodroginak könnyű, ő csak kiáll a közönség elé és már nevetnek. No, hadd mondjak erre egy páros példát. Főiskolás vizsgaelőadásom egyik szerepe Maupassant Gömböcének idős grófja volt. A bemutatón társaimmal véletlenül leszakítottuk a fogast és a kabátok a nyakunkba estek. Mi kétségbeesetten igyekeztünk megszabadulni a váratlan áldástól és helyre tenni a fogast. A közönség harsogva nevetett — többek között — az én „alakításomon", pedig akkor még nem voltam a Bodrogi. Másnap megkértük tanárunkat, Gellért Endrét, hogy megismételhessük a jól sikerült fogasjelenetet. Ő azt mondta, nem valószínű, hogy az ilyen véletlen próba nélkül sikerülne még egyszer, de ha akarjuk... Mi akartuk, leszakítottuk a fogast, kapálóztunk a kabátok alatt, ám hiába volt minden erőlködésünk, a nézőtér néma maradt.

— Te azóta sem vagy híve a rögtönzésnek?

— A rögtönzés mindig kényszermegoldás, az ember csak akkor csinálja, ha nincs más kiút. Van egy-két emlékem, amelyek évek után is kísértenek lidérces álmaimban. Egyszer — például —, még főiskolás koromban, valamelyik kultúrházban szavaltam Tóth Árpád Az új isten című versét. Nagy lendülettel kezdtem:

„Új isten szól hozzátok emberek!
Nem templomok setét hajóin úszó
Tömjén között..."

Itt bekövetkezett a rövidzárlat. Súgó nem volt. Mit tehettem? Még arra sem vitt rá az önérzetem, hogy diákosan ismételve az utolsó szavakat, új lendületet vegyek. Mélyet sóhajtottam, „átszellemülten" behunytam a szemem és a ritmust tartva programbeszédet alkottam, beleszőve a föl-fölbukkanó sorokat, valahogy így:

„Nem a régi idők híve ő, nem, nem.
De más egészen és új hatalmas és
Átkúszik a robotos termek odván (ez majdnem eredeti)..."

Így rögtönöztem, majd amikor úgy éreztem, eleget szavaltam, kivágtam a végét, csaknem eredetiben:

„És te Vörös Isten a magad képére gyúrj át minket!"

Utólag mesélték, hogy egész szép tapsot kaptam. Én ugyanis félig eszméletlenül törülköztem a színfalak mögött. Még a zakóm hajtókája is csuromvíz volt.

— Természetesen senki nem vett észre semmit.

— Csak a helybéli könyvtáros fogott meg és közölte, hogy „ha jól hallotta" — két sort fölcseréltem. — „Lehet" — mondtam —, „ilyesmi előfordul". Egyébként a különböző fölcserélések okozzák a legtöbb bakit. Történt — csak egy példa! — még a televíziónk hőskorában, amikor közvetlen adásban mentek a tévéjátékok, hogy ez volt a szövegem: „Arra jó vagyok, hogy egy Bánfynak a veje legyek?" — A próbák során kollégáim „jóindulatúan" figyelmeztettek, vigyázzak, nehogy az adásban azt mondjam, hogy „vele jegyek". Addig-addig mondták, amíg félni kezdtem és elhatároztam, hogy átfogalmazom a szöveget. Meg is tettem, és az adásban a következőt mondtam: „Arra jó vagyok, hogy egy Bán lánynak a fiát vegyem feleségül?"

Sólyom László

SZOVJET HUMOR

A SZOKÁS HATALMA

– Tiszteletem, igazgató kartárs!
– Tessék! Lépjen csak be!

– Nem ajánlom, hogy valami divatosat csináljunk! Az, mire készen lesz, már ki is megy a divatból...

Férj a tágyaláson:

— Kérem a válás kimondását. Azelőtt, mikor hazajöttem a munkából, a kutya ugatással fogadott, a feleségem meg hozta a papucsomat. Most pont fordítva van.

Ha összeházasodunk, drágám, három gyerekünk lesz!

— Honnan tudod?

— Most még az anyukámnál laknak...

A feleség vett egy lottószelvényt:

— Ha nyerek — mondta a férjének —, veszek magamnak egy új kabátot.

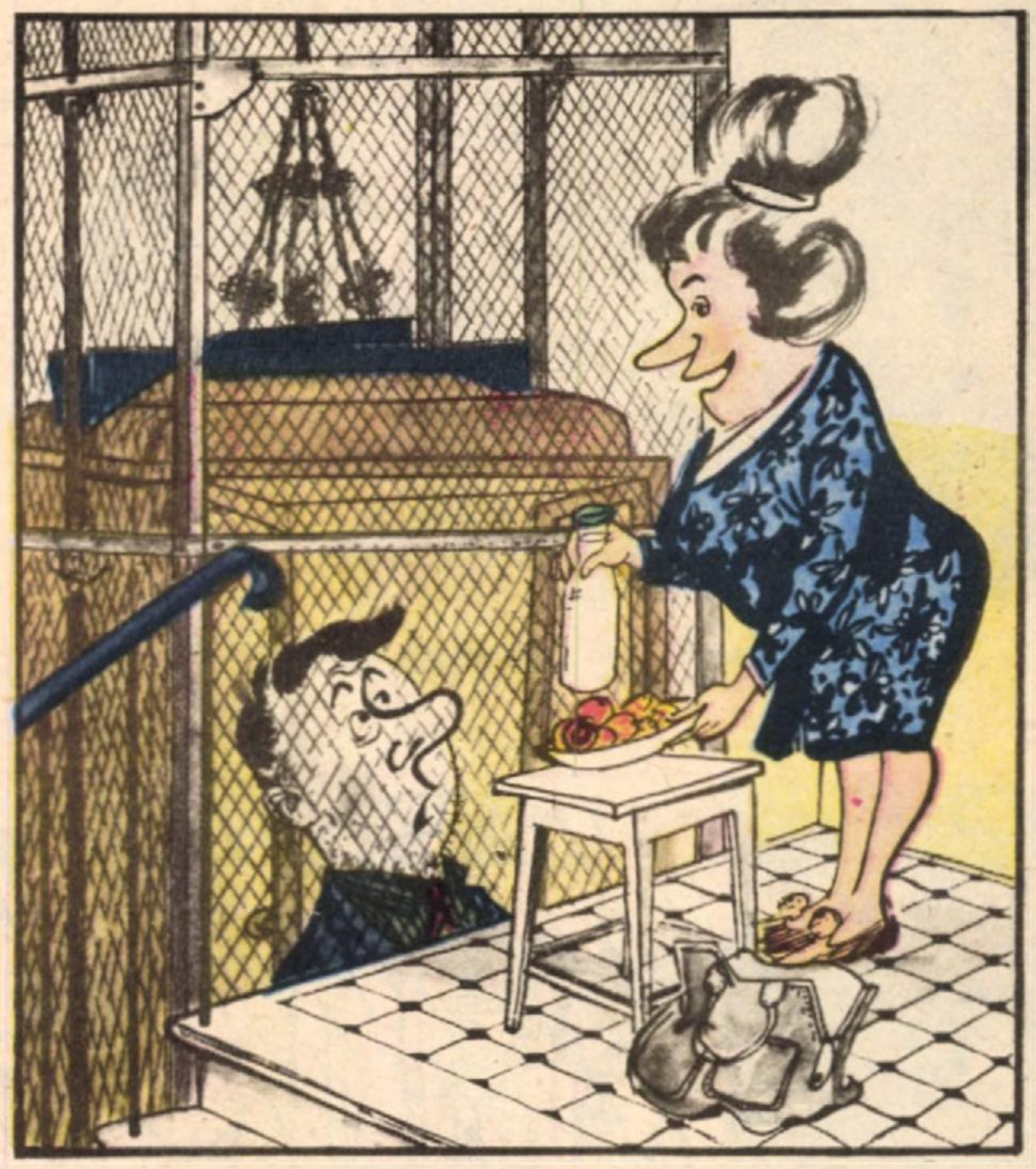
— És ha nem nyersz?

— Akkor te veszel nekem.

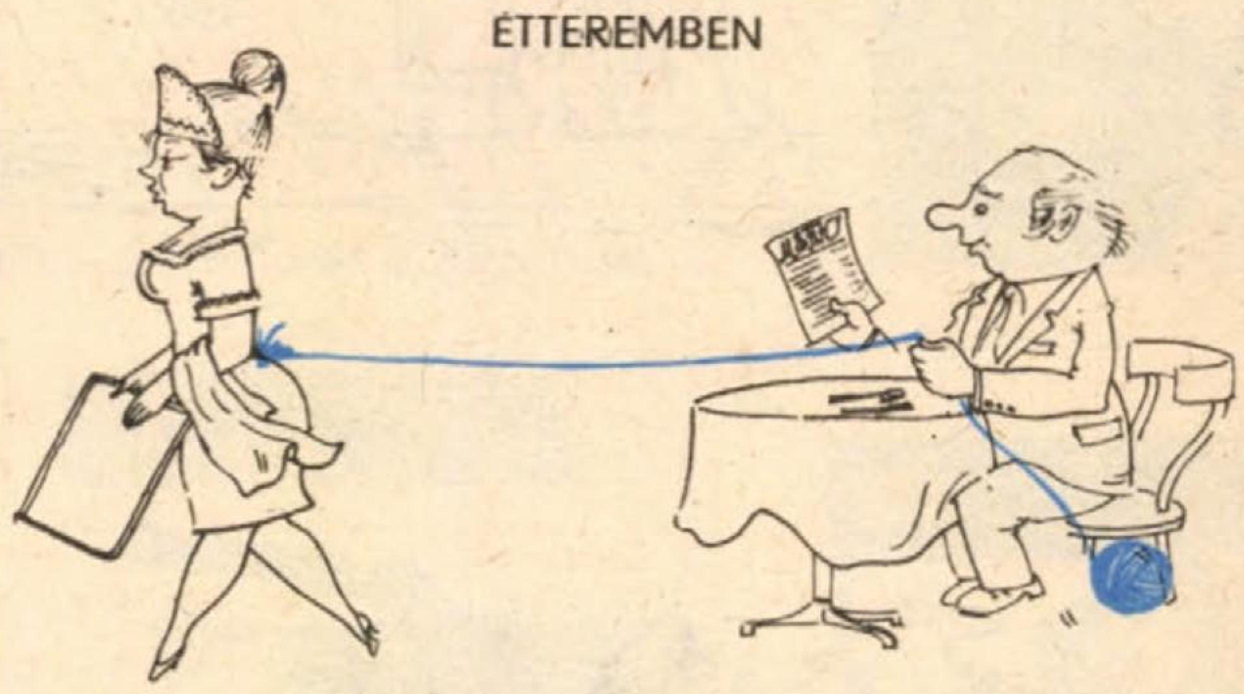
A tanító beírta az intőkönyvbe: „Grisa rengeteget fecseg". Másnap Grisa visszahozta az intőkönyvet az apa válaszával „Ha hallaná az anyját!"

LASSAN JAVÍTJÁK A LIFTEKET

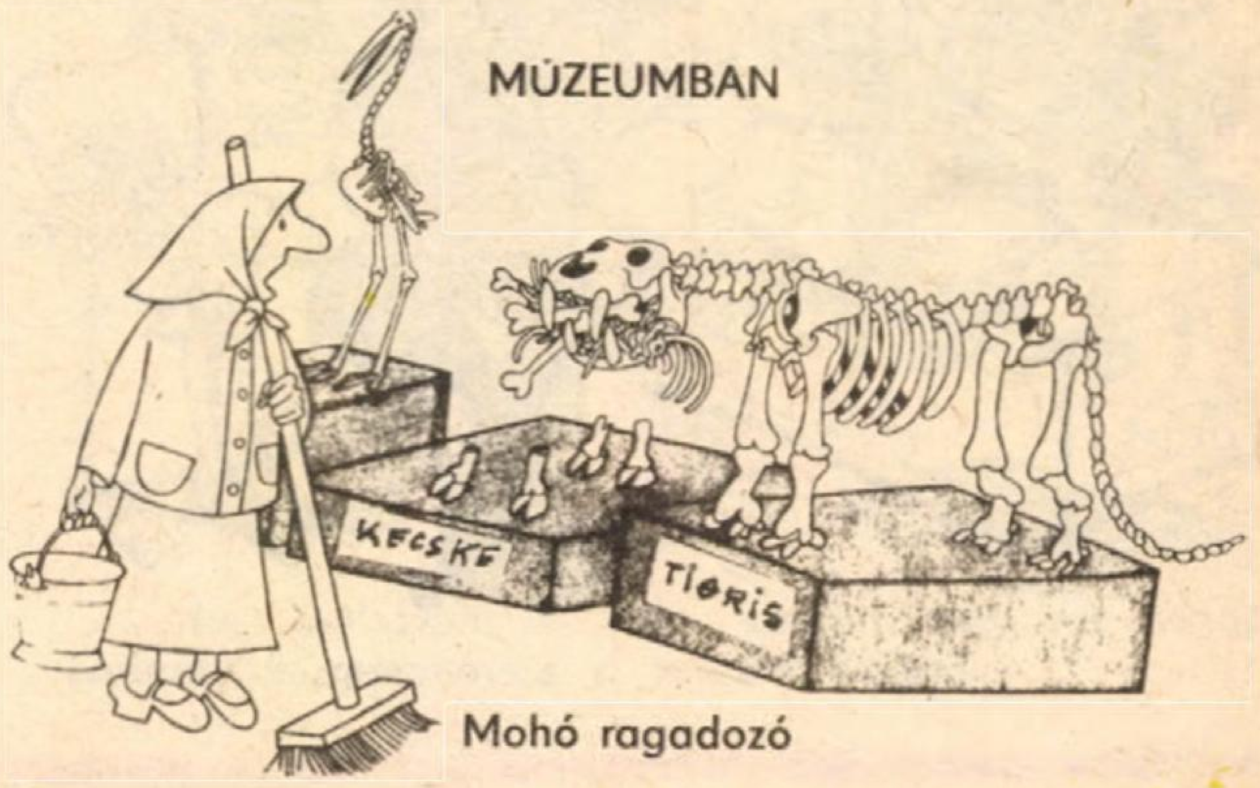
– Nagy újság van, Kolja! Natasa férjhez ment, Vaszilijt pedig felvették az egyetemre!...

ÉTTEREMBEN

Ovatos vendég

MÚZEUMBAN

Mohó ragadozó

KAMINSZKIJ:

A TELEFON

Őrült nap volt ez a mai. Ötpercenként csengett a telefon. Nem győztem felvenni és letenni — minden hívás téves volt.

— Eduard Avvakumovicsot kérem!

— Téves kapcsolás...

— Áfonyakiszerelő vállalat?

— Téves kapcsolás...

— Halló, te vagy az, nagyi?

— Téves kapcsolás...

— Az 132355-ös melléket adja!

— Téves kapcsolás...

— Interközpont. Maga kérte Szocsit?

— Nem én. Maga. Tévesen. Kapcsolt.

— Szálloda? Melyik szobában lakik Gagasvili? Betűzzem?

— Ne betűzze! Téves kapcsolás...

— Taxi? Mondom a címet!

— Téves kapcsolás...

— Almakörtedinnyetröszt?

Elég volt! A türelmemnek vége szakadt. Lassan felálltam, felöltöztem és támolyogva kimentem az utcára.

Az idegorvosra nem vártak sokan, és perceken belül már ott ültem a fehér köpenyes, kopasz ember előtt, aki figyelmesen végighallgatott. Egyszer sem szakította félbe, amikor Eduard Avvakumovicsról, a nagyiról és Szocsiról meséltem neki. Végighallgatott egészen odáig, hogy Almakörtedinnyetröszt...

— Ez mind világos, csak egy nem. Miért hozzám jött? Ahelyett, hogy leemelte volna a kagylót és felhívta volna a hibabejelentőt?

— A kagylót? — szóltam meglepetten. — Milyen kagylót? Ja, persze, teljesen elfelejtettem magának mondani, hogy nincs telefonom. Három éve hiába várok a soromra... Most addig hallucinálják?

Oroszból fordította: **B. P.**

TŰBEFŰZÉS

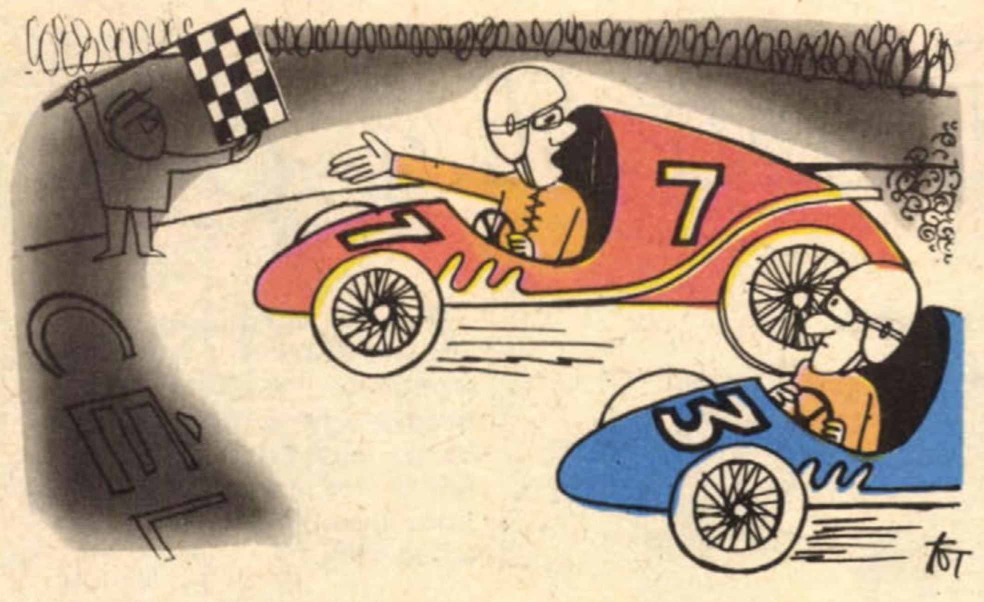

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MI AZ ABSZOLÚT UDVARIASSÁG?

Szűr-Szabó József:

Tót Gyula:

– Parancsolj, kérlek, fáradj be!

Várnai György:

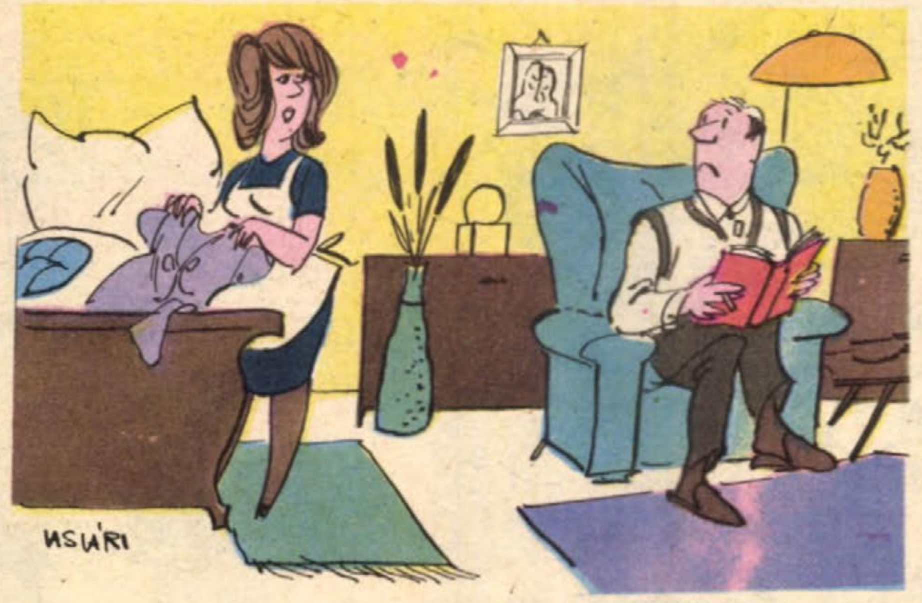

Endrődi István:

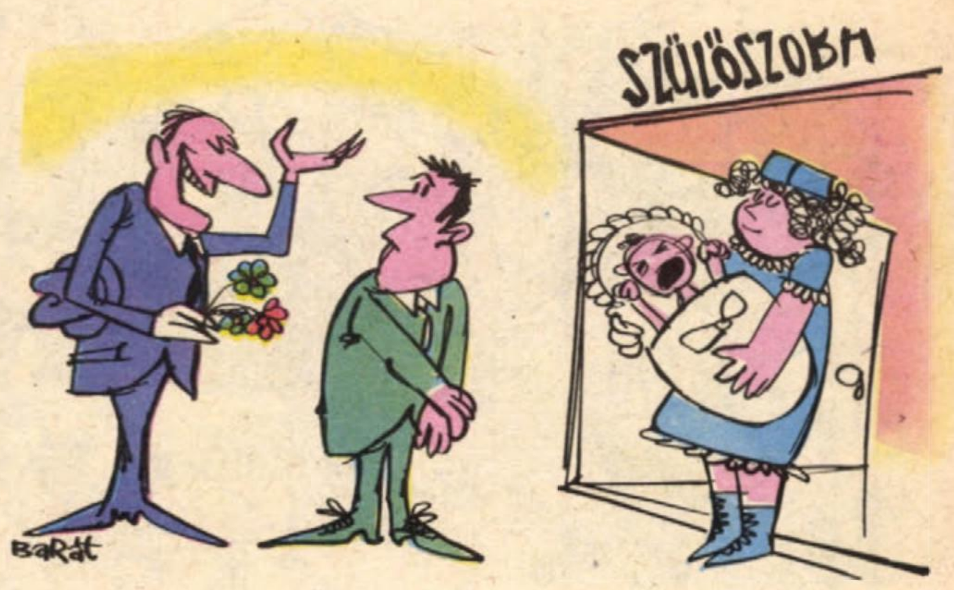
– Micike, ezt a háromezer forintot a pénztárcámban találtam, nem a magáé véletlenül?...

Vásári Anna:

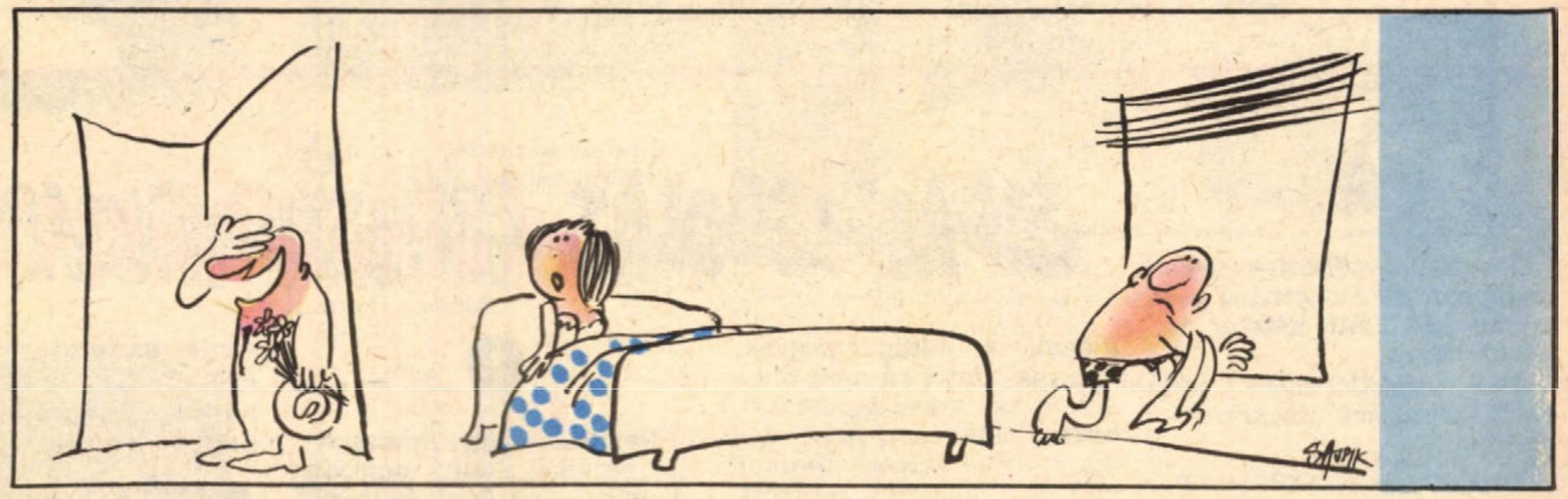
– Drágám, kimostam a barátnőd hálóingét is...

Barát József:

– Vegye át, uram, ön jött előbb...

Sajdik Ferenc:

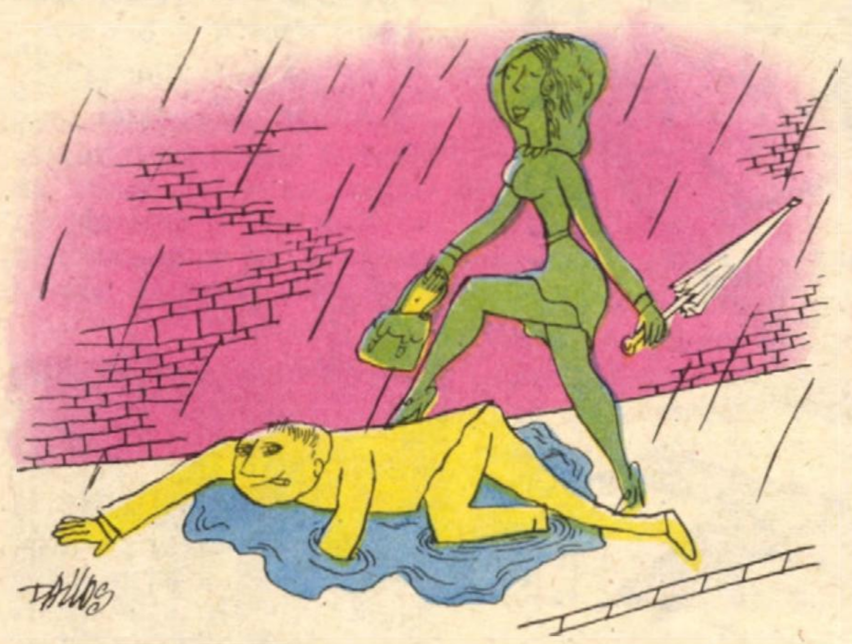
– Nyugodtan öltözhet, Gizike, addig elfordulok.

Fülöp György:

– Legyen máskor is szerencsém.

Dallos Jenő:

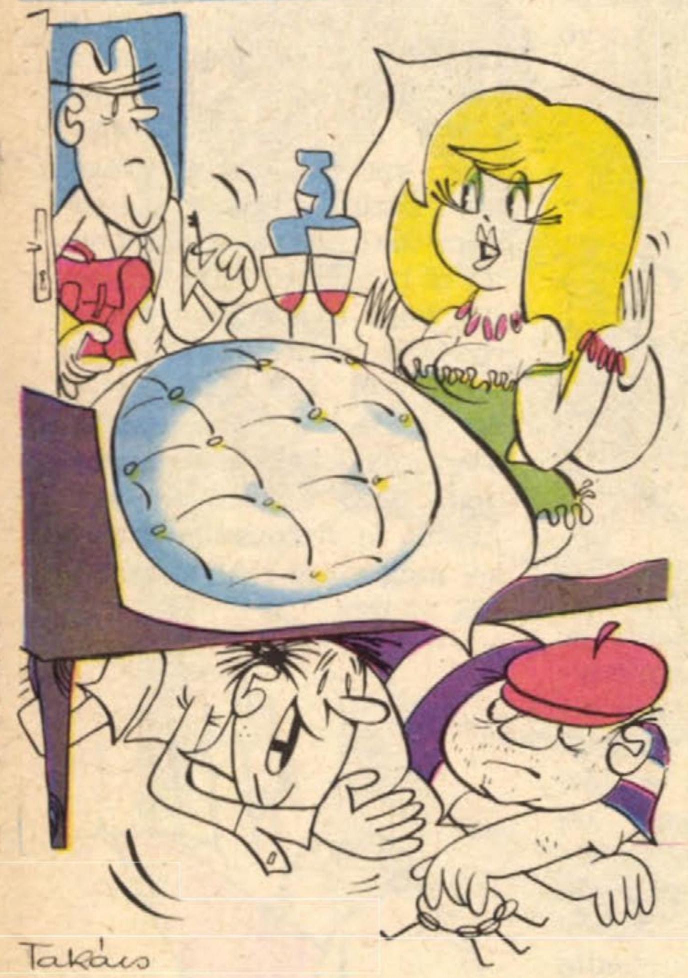

– Csak a vízbe ne lépjen, kisasszony!

Hegedűs István:

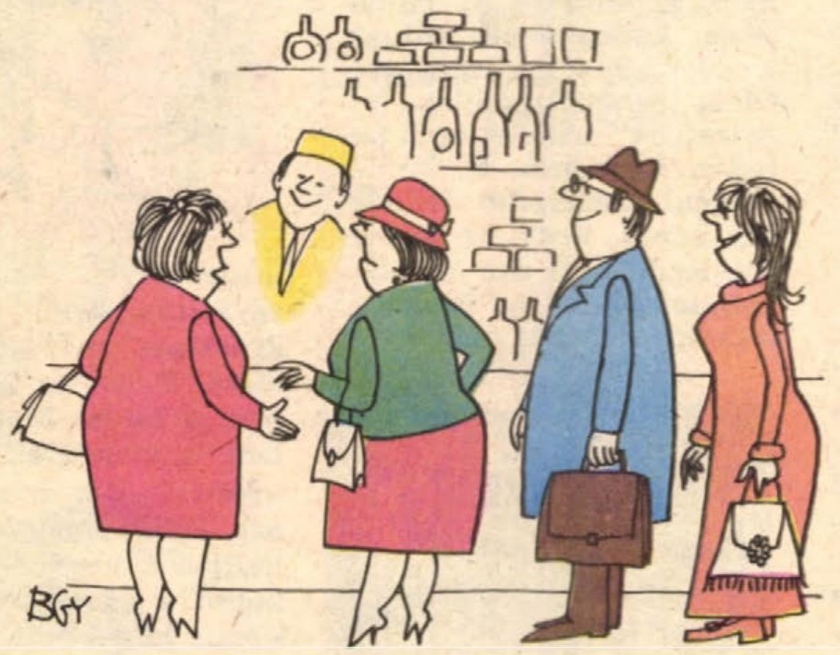

Takács Imre:

– Ha megengedi, bemutatkoznék...

Brenner György:

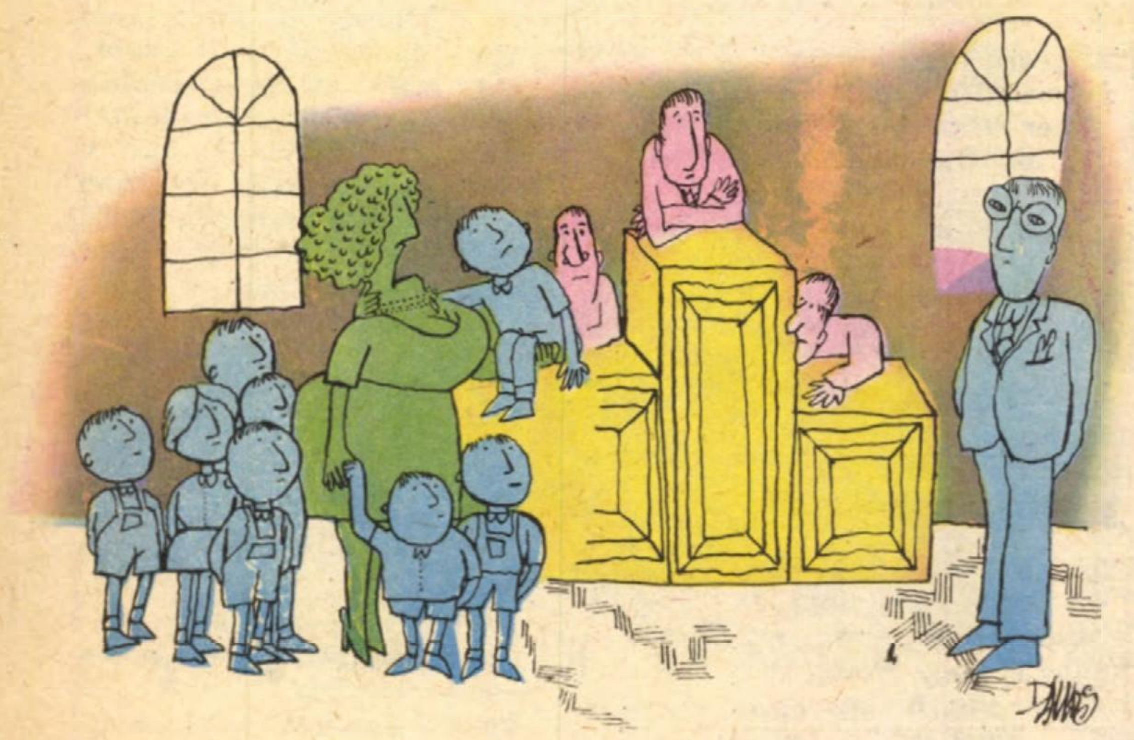
– Igaz, hogy én jöttem elobb, de maga az idősebb!

Erdei Sándor:

– Most leplezzem le, mikor szegény alig egy hónapja szabadult?...

VÁLOPER

– Azt mondja, tévedés volt a házassága...

Ketten beszélnek

— Akár egy jó hírt hallani?

— Hogy a csudába ne akarnék! Jó hírből sohase elég. Mit tudott meg már megint?

— Azt, hogy megmásszuk a Kilimandzsárót.

— Maga meg én?

— Mit hülyéskedik? Egy tizenöt főből álló magyar expedíció utazik négy hónapra Afrikába, hogy megmássza a Kilimandzsárót és kitűzze a magyar zászlót az Uhuru Peak ormán.

— Ez igaz, vagy csak pletyka?

— Nem pletyka. A Magyar Hírlapban olvastam az Országos Hegymászó Bizottság szervező titkárának a nyilatkozatát.

— Ő is mászik?

— Világos. Az illető egy jelentős budapesti gépgyár elektrotechnikusa különben. De most négy hónapra elutazik tizenötöd magával, hogy felmásszék a Kilimandzsáróra.

— Hát ez bizony nagyszerű dolog. Itt az ideje, hogy megmutassuk: kis nép vagyunk, de magasra tudunk mászni.

— Még senki sem mászott fel a Kilimandzsáróra?

— Dehogynem. Éppen a szervező titkár nyilatkozatából tudom, hogy évente több száz turista mászik fel oda, a világ minden tájáról.

— És valamennyi a magyar állam költségén?

— Ugyan már! A magyar állam csak a magyarok költségét fedezi.

— Még szerencse. De így is sokba kerül, vagy nem?

— Nem lehet olcsó mulatság.

— Nem. De gazdagok vagyunk. Telik nekünk a Kilimandzsáróra is. A Mogürt gépkocsit ad az expedíciónak, a gyógyszergyárak tízezer forint értékű gyógyszert adnak, a húsipari vállalatok pedig a szükséges élelmiszert biztosítják.

— És mért éppen tizenöten mászunk fel?

— Mert tizennégy kevés lenne, tizenhat viszont sok. Az út nagyon veszélyes. Az expedíció állandóan ki lesz téve a lavinák, a gleccserek és a villámcsapás veszélyeinek.

— És ezért áldozunk ennyi pénzt?

— Maga ezt nem érti. Ez virtus. Ha már minden náció felmászott a Kilimandzsáróra, mi sem maradhatunk lent. És az még semmi, hogy felmászunk.

— Hanem? Még mit csinálunk?

— Le is mászunk.

— Kolosszális. És aztán?

— Aztán hazajövünk és elmondhatjuk, hogy megmásztuk a Kilimandzsárót, és kitűztük a magyar zászlót az Uhuru Peak ormán.

— Szavamra, klassz buli. Nem tudna beprotezsálni engem tizenhatodiknak?

— Maga hegymászó?

— Azt nem mondhatnám.

— Hát akkor?

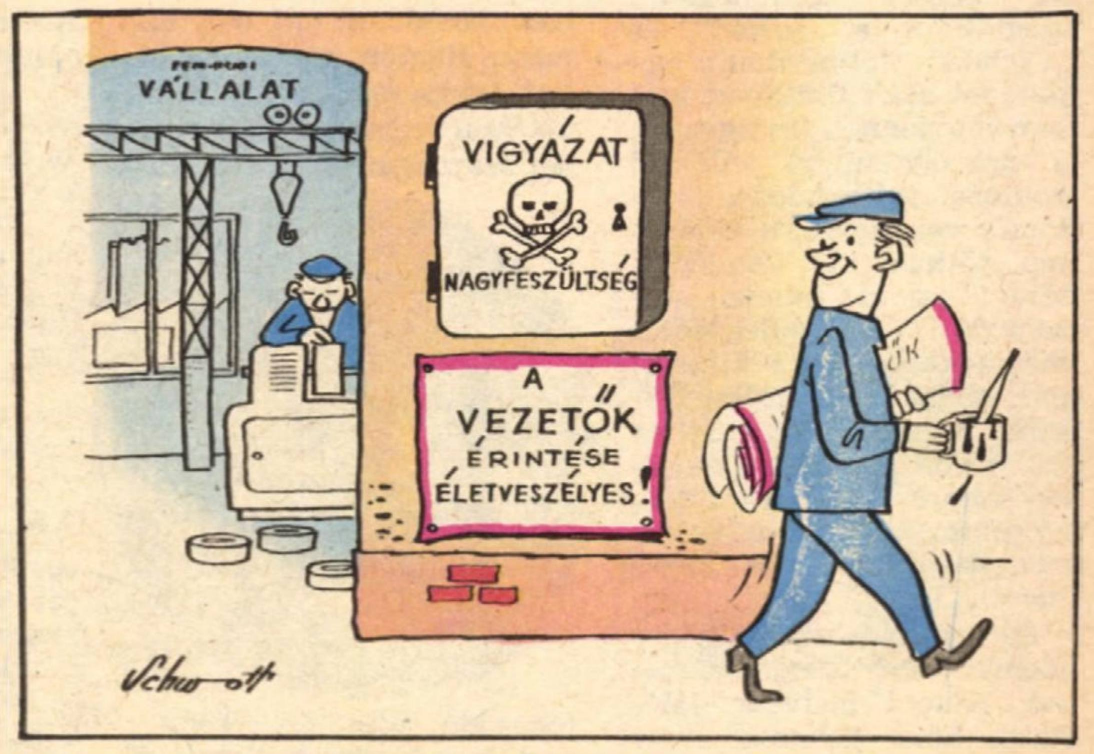
— Megvárnám a többieket a hegy lábánál.

— És mivel hasznosítaná magát?

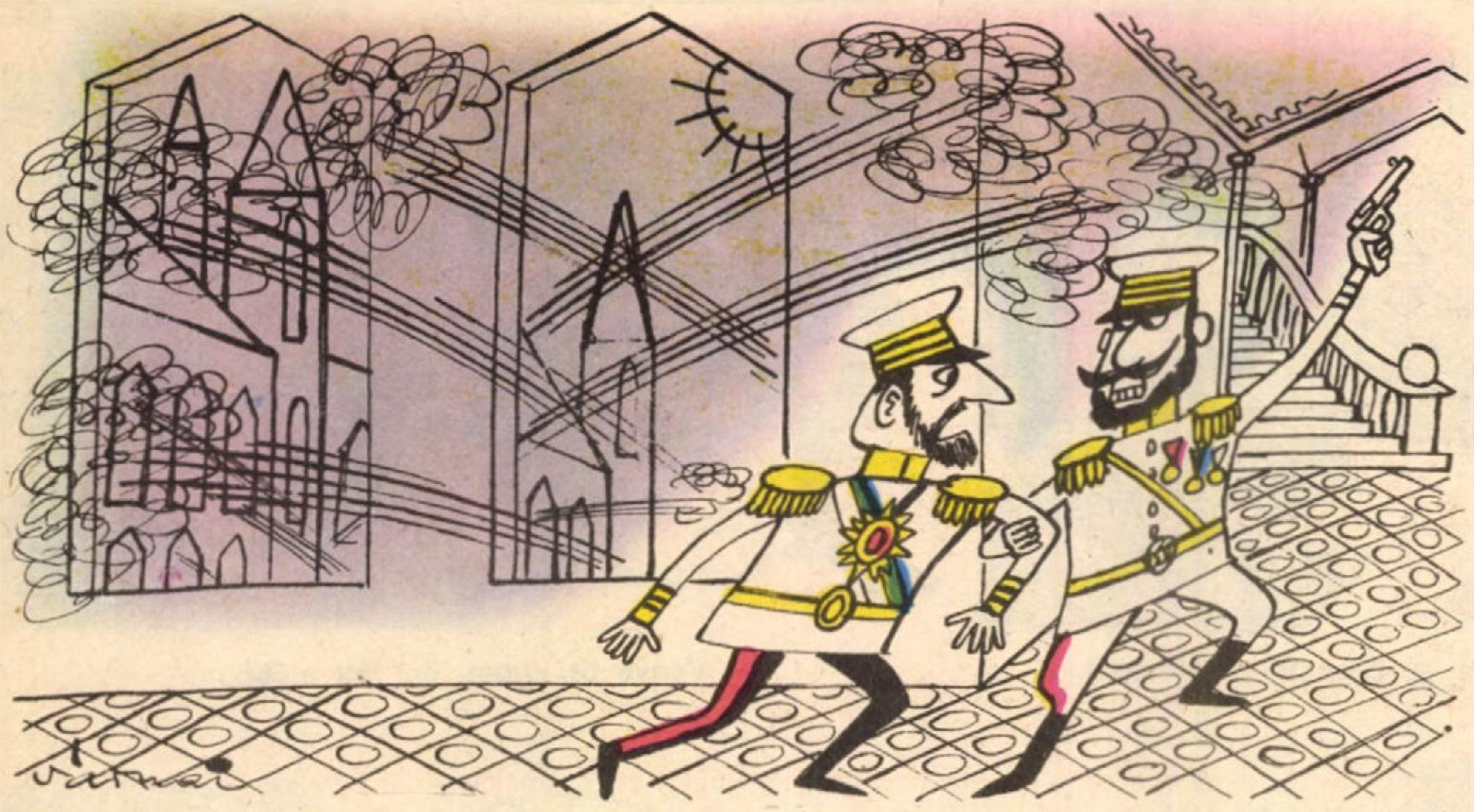
— Egészen odáig én vinném a magyar zászlót.

(t.)

MUNKAVÉDELMI PLAKÁT

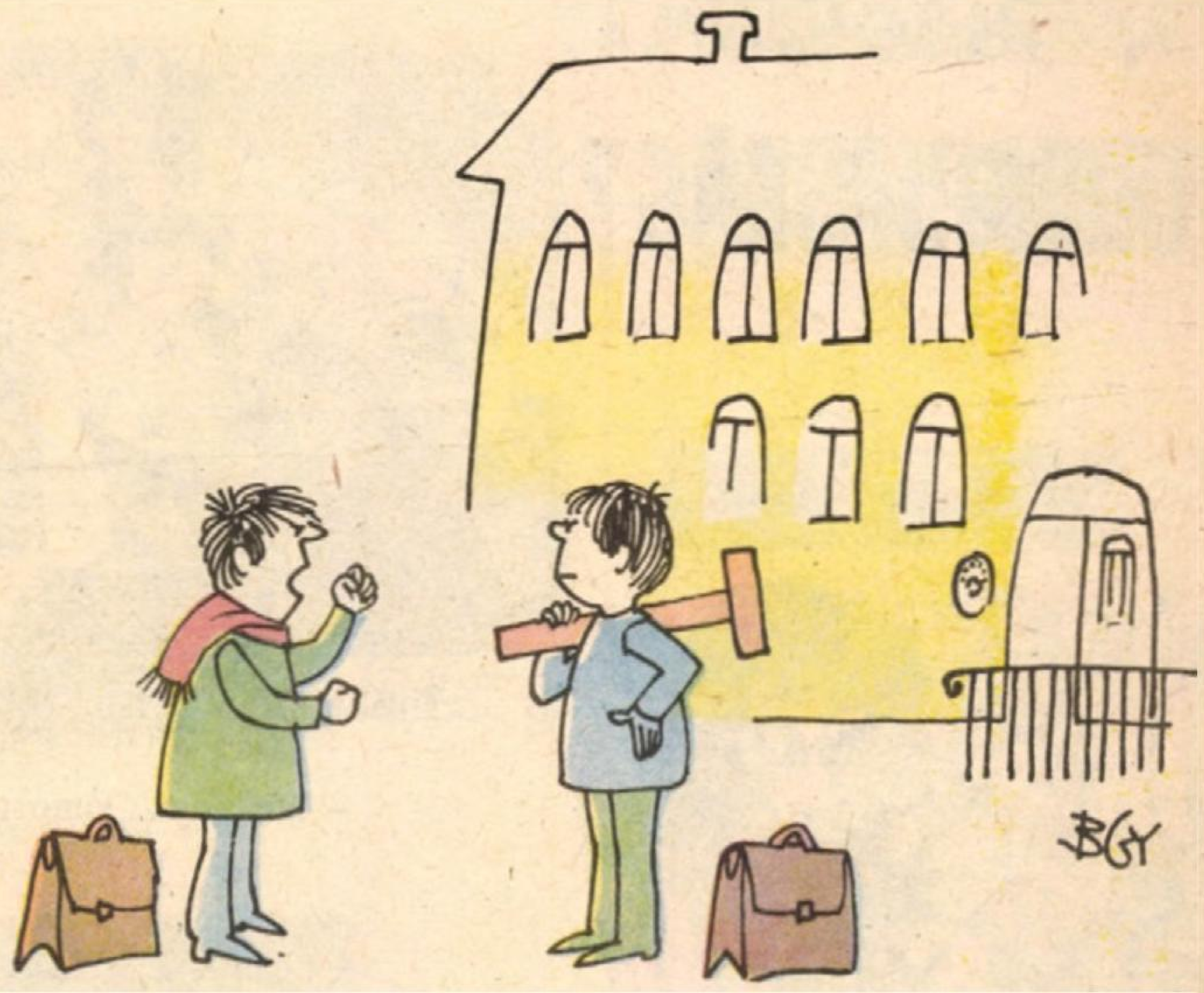

PALOTAFORRADALOM

– Jöjjön, fenség, a lichthofot már visszafoglaltuk!

A TÉVÉ HATÁSA

– Te... te perzekútor!

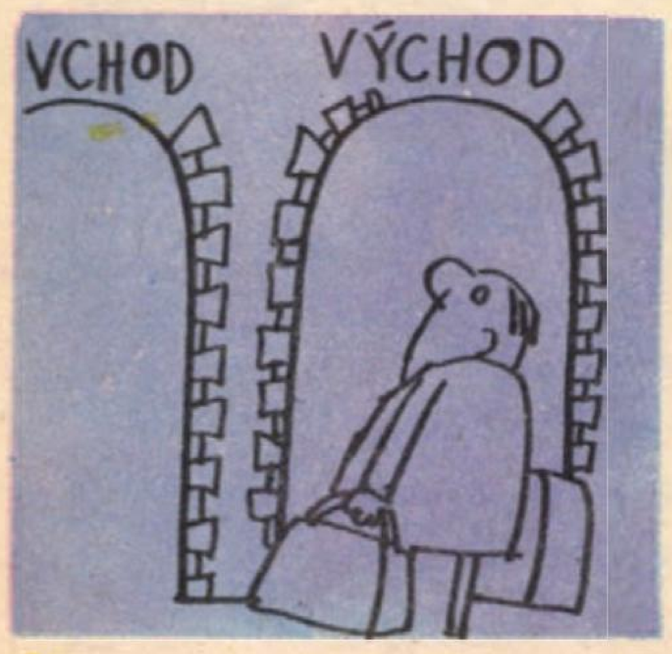
SZOMSZÉDOLÁS CSEHSZLOVÁKIÁBAN

1

Tíz napot töltöttem Pozsonyban és Prágában, s e röpke idő alatt kétszer is elkallódtam.

Első elkallódásom így esett, mindjárt megérkezésemkor:

A pozsonyi pályaudvaron, a Hungária expresszről leszállva, szememmel végigpásztáztam a peront, s miután sehol sem láttam rám várakozó ismerőst, büszkén, felszegett fejjel kivonultam a velem szemközti ajtón. Ott, az előcsarnokban, megállapodtam egy kis időre, és várakozni kezdtem a rám várakozókra. Mindhiába vártam — dél is lett azóta —, csak nem jött senki. Kimentem a pályaudvar előtti térre, s ott végre ala-

posan körülnéztem. Amikor az épület homlokzatán megláttam a „vchod" és „východ" feliratokat, egy pillanat alatt tisztában voltam mindennel. Én ugyanis. a rám olyannyira jellemző pompás tájékozódási ösztöntől vezettetve, a bejáraton jöttem ki. Vendéglátóim viszont minden bizonnyal — beidegződött megszokásból — a kijáratnál vártak rám. (Mint később megtudtam, valóban így is volt: kezükben az érkezésemet holtbiztosra ígérő távirattal ácsorogtak ott egy darabig, aztán hazamentek.)

Ott álltam hát, négyszemközt egy idegen várossal. Itthoni kedvenc játékaim közé tartozik, hogy megérkezvén egy ismeretlen városba, vakon nekivágok az utcáknak, „csak semmit nem kérdezni!" jelszóval, s addig megyek, míg magamtól rá nem bukkanok a keresett utcára, házra. (Így esett meg néhány éve velem, amikor először jártam Győrött, hogy másfél órás kószálás után leltem meg a szállodát, ami egyébként másfél percnyire van az állomástól.) Ezt a módszert Pozsonyban nem mertem kipróbálni, úgy döntöttem inkább, hogy taxiba ülök. Ám a taxira várni kellett. Sokat. Ettől aztán rögtön otthonosan kezdtem érezni magamat...

2

Várakozás közben volt időm alaposan szemügyre venni azt az ügyes útbaigazító táblát, amelyikből aztán még nagyon sokat találtam később a városban. Pozsony teljes térképe rajta van, s mellette egy betűrendes utcajegyzék, amelynek a segítségével bárki pillanatok alatt megtalálhatja, hol az az utca, amelyiket keresi, és azt is leolvashatja róla, melyik útvonalon, milyen járművel tud oda eljutni. Rögtön eszembe jutott, hányszor látni a pesti utcákon a kezükben térképet szorongató, nehezen tá-

jékozódó utasokat. Budapest forgalmasabb pontjain is elkelnének a pozsonyihoz hasonló, útbaigazító térképek!

3

Nem nagy ügy, mondhatják, ettől különb, nagyobb dolgokat is átvehetnénk szomszédainktól. Így igaz. Ám rájöttem egy korszakalkotó felfedezésre: a korszakalkotó felfedezések, a világraszóló nagy találmányok egykettőre az emberiség közkincsévé válnak. Ezzel szemben a legegyszerűbb, leghétköznapibb „felfedezések" érthetetlenül nehezen terjednek el. Kell-e például köznapibb felfedezés annál, hogy az aluljárók lépcsőin is úgy kell haladnunk, mint az úttesten: mindig a jobb oldalon, s

akkor nem akadályozzák a haladásban a lefelé menők a felfelé igyekvőket. S ugyanez áll, persze, fordítva is. Így van ez Prágában a Vencel téren, s így van ez a világ számtalan más nagyvárosában is. Tessék viszont ugyanezt megnézni Budapesten az Emkénél, vagy más aluljárókban...

4

Pozsonyban a kedvenc ebédlőhelyemet úgy nevezték: Mini Pipi Grill. Azt hiszem, nem kell fordítani, minden szava magyarul is érthető. Lehetett kapni ott Újházy-tyúklevest, csirkét sülve, kirántva és paprikásan, egyszóval mindent, ami pipiből készül. Az önmagát kiszolgáló vevő az ételét terített asztalnál, ülve fogyaszthatta el. Tessék mindezt összevetni a budapesti Rákóczi út elején levő

grillsütővel, ahol csupán egyfajta csirkét lehet fogyasztani, méregdrágán és állva. E nemes intézménynyel a Ludas Matyi két ízben is kénytelen volt foglalkozni. Pár évvel ezelőtt azt írtuk meg, hogy ne kelljen a vevőnek marokra kapni a csirkét, kaphasson hozzá kést-villát is, ha az a gusztusa. Tavaly pedig azt tettük szóvá, hogy a söröző törzsvendégektől lassan be sem férnek a csirkebarátok. Miért nem lehet nálunk is, pozsonyi mintára, ilyen minipipigrilleket csinálni? Pipi nincs elég vagy grill? Vagy csak az illetékesek kezdeményezőkészsége mini?

5

Még valamit el kell mesélnem: a Prágába való megérkezésemet, mert ez egyben második elkallódásom története is. A szállóban a portás, könyveinek gondos átvizsgálása után — a biztonság kedvéért nem csak az R, de még a B betűnél is megnézte a nevemet —, kijelentette, hogy semmiféle papírt nem talál, amelyik azt bizonyítaná, hogy nekem szobát rendeltek ott.

Pozsonyban ott volt a papír, de nem voltam én. Prágában viszont én voltam meg, ám de a papírom nem volt sehol. Ez utóbbit véltem súlyosabbnak, mert arra gondoltam, hogy ha a papír tekintélye ott is olyan megfellebbezhetetlen, mint nálunk, akkor foghatom a két kofferomat, s nekivághatok az éjszakai Prágának, keresni egy hajlékot, ahol őszülő fejemet nyugovóra hajthatom. Némiképp az is bonyolította a helyzetet, hogy a portással német nyelven csevegtünk, ő is száz szót tudott németül, én is, de én másik százat. Végül is sikerült megértenem, hogy éjszakára papír nélkül is befogadnak, reggel meg majd csak tisztázódik az ügy.

És mint a tündérmesében: reggelre tényleg jóra fordult minden. A reggeli portás megtalálta a megrendelőmet, s így végre véglegesen egymásra leltünk, én és a papírjaim.

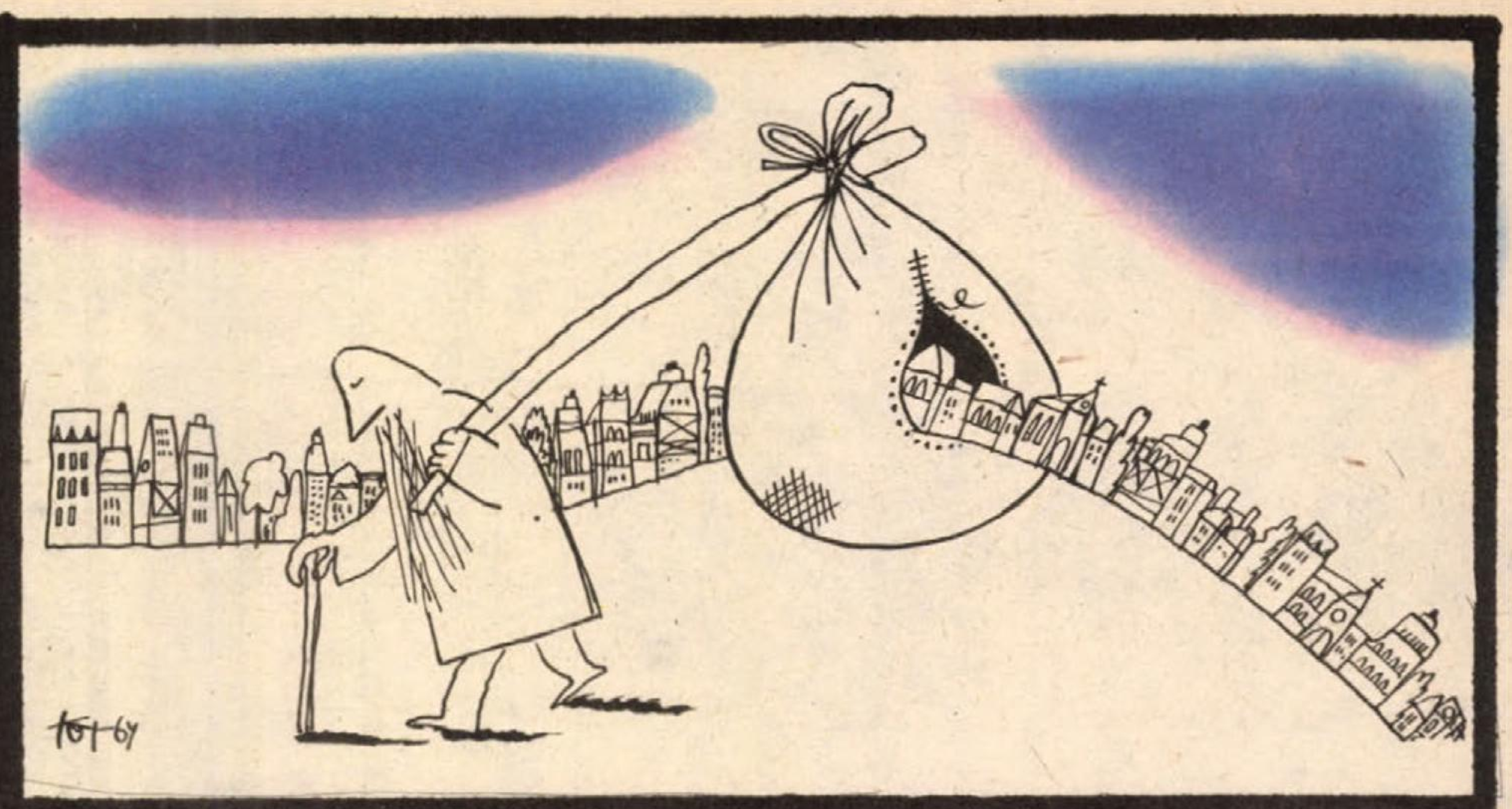
Véglegesen? Ez azért túlzás. Úgy érzem, már megint elszakadtam a papírjaimtól. Azoktól, amelyekre éppen most ezt a kis beszámolót írom a szomszédolásomról. Hiába van itt a papír, én még mindig valahol Prágában bolyongok, az Óváros vagy a Kisoldal csodálatos utcácskáit rovom.

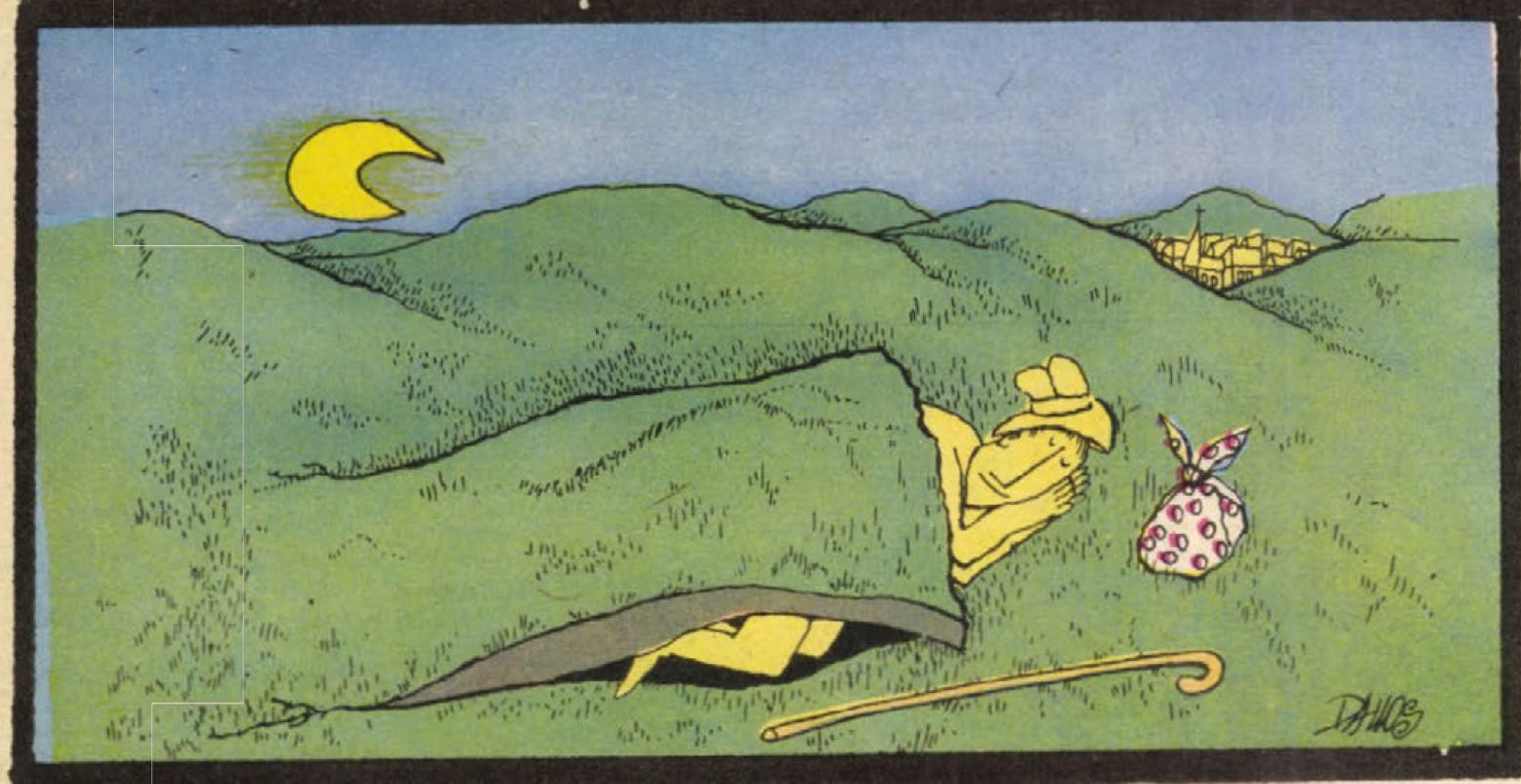
Persze már csak gondolatban. Sajnos.

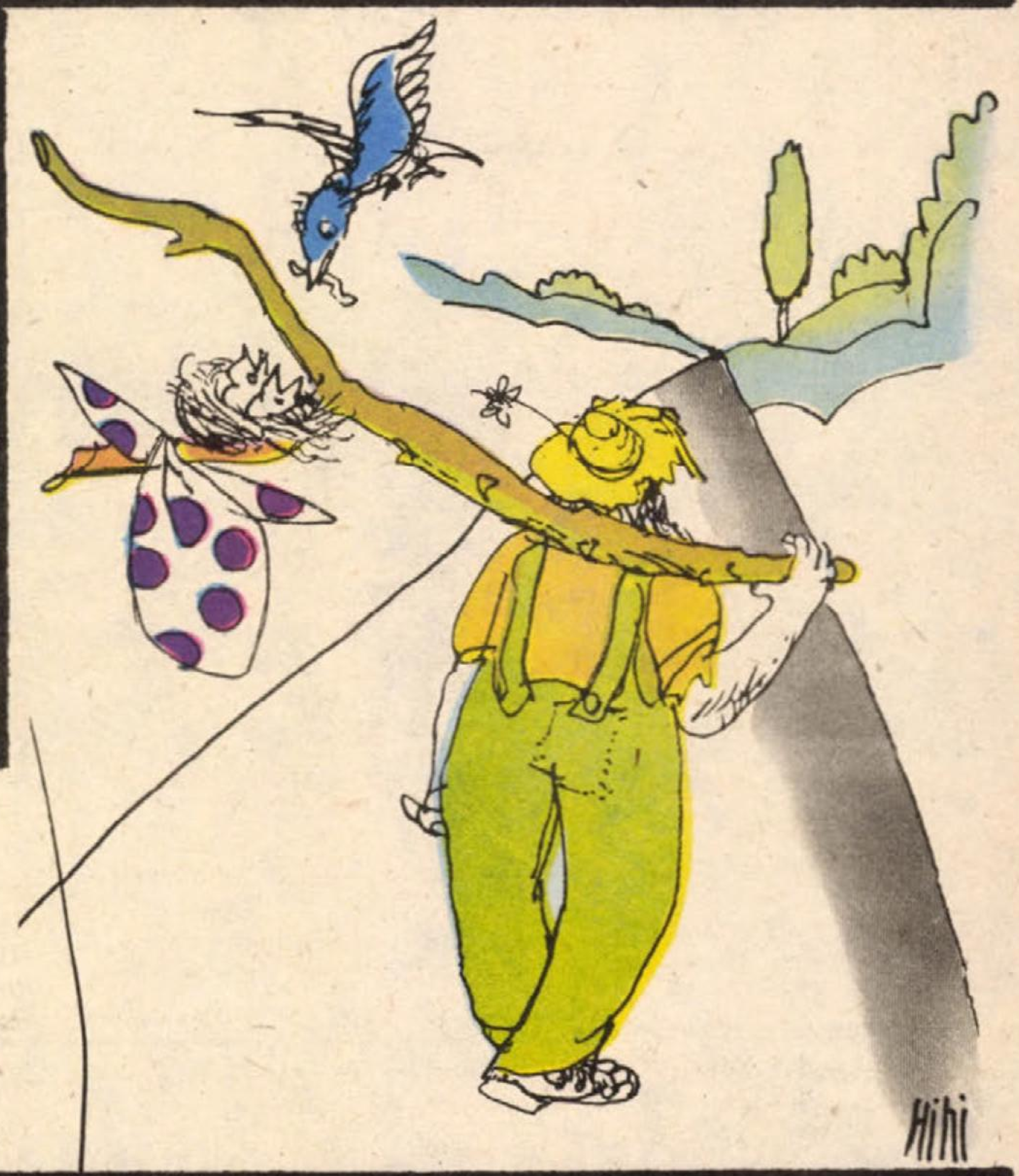
Radványi Barna

VÁNDOR

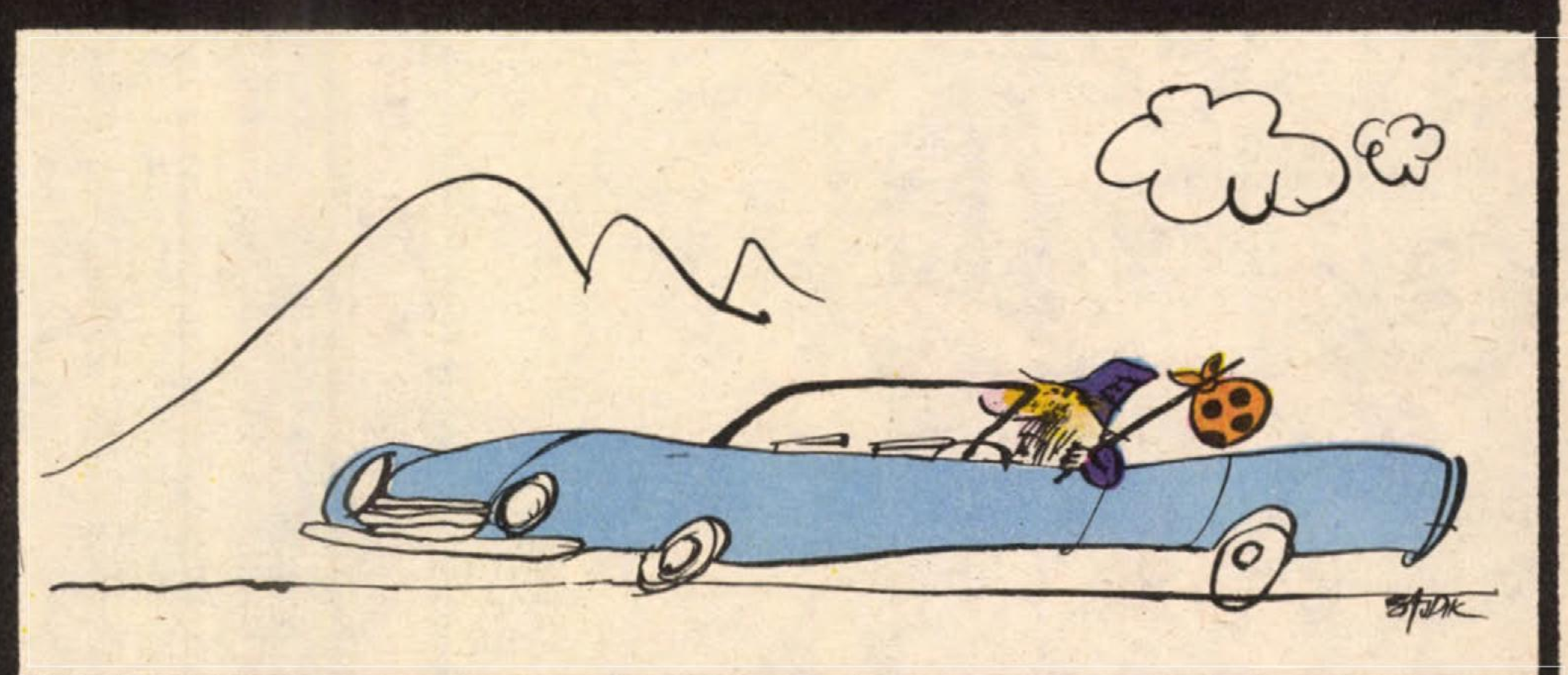

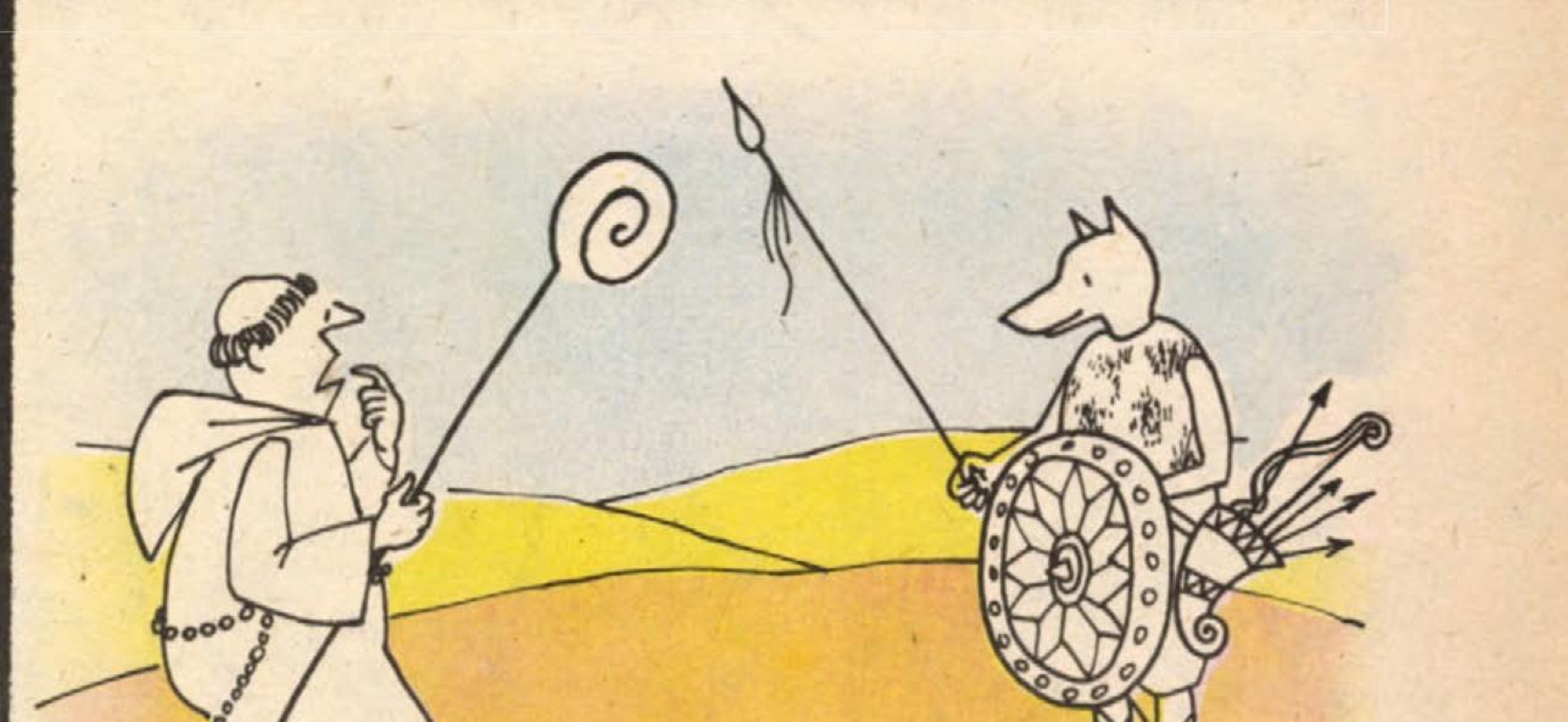

FÜLÖP,
TÓT,
DALLOS,
SZŰR-SZABÓ,
HEGEDŰS,
SAJDIK,
VÁRNAI,
BRENNER

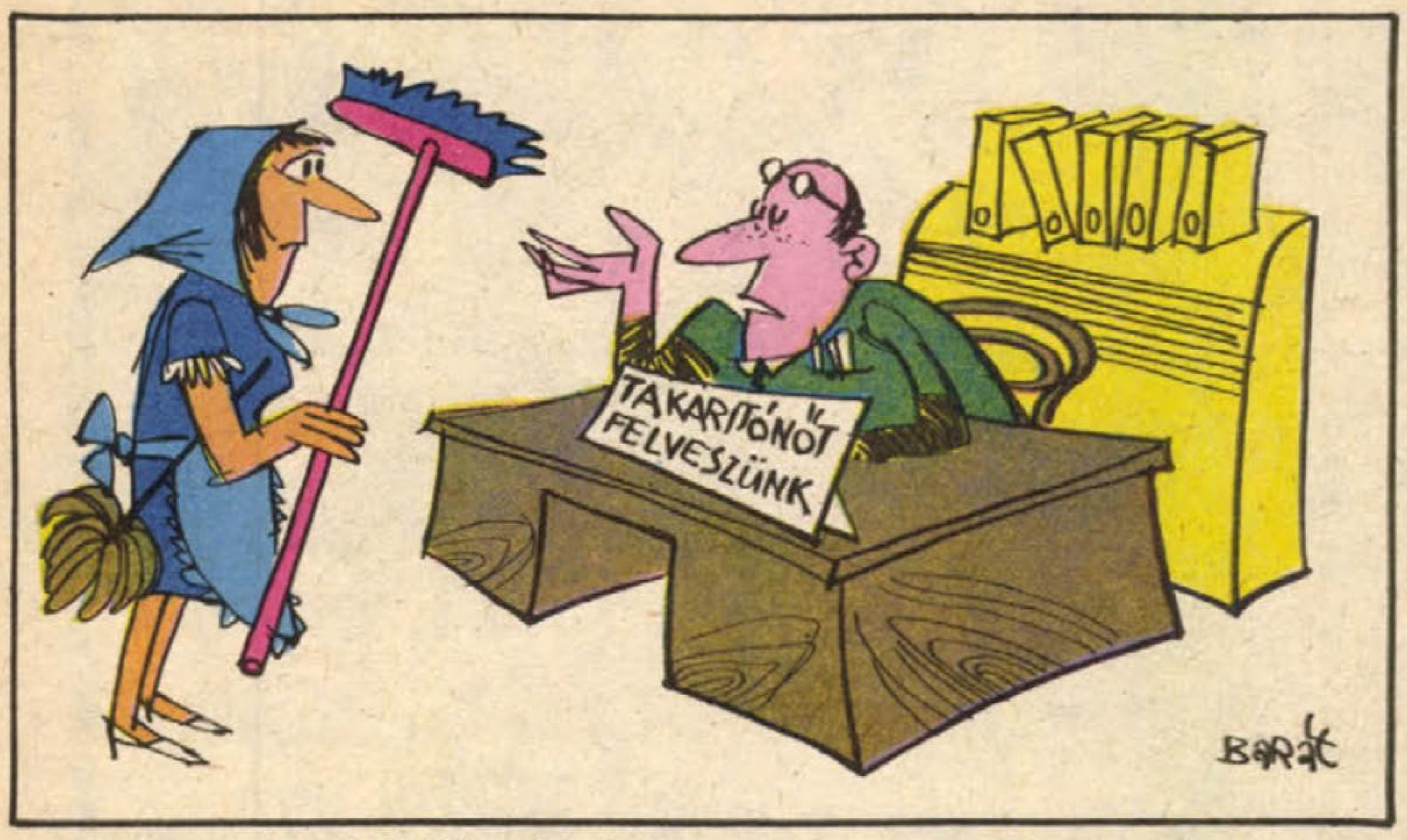

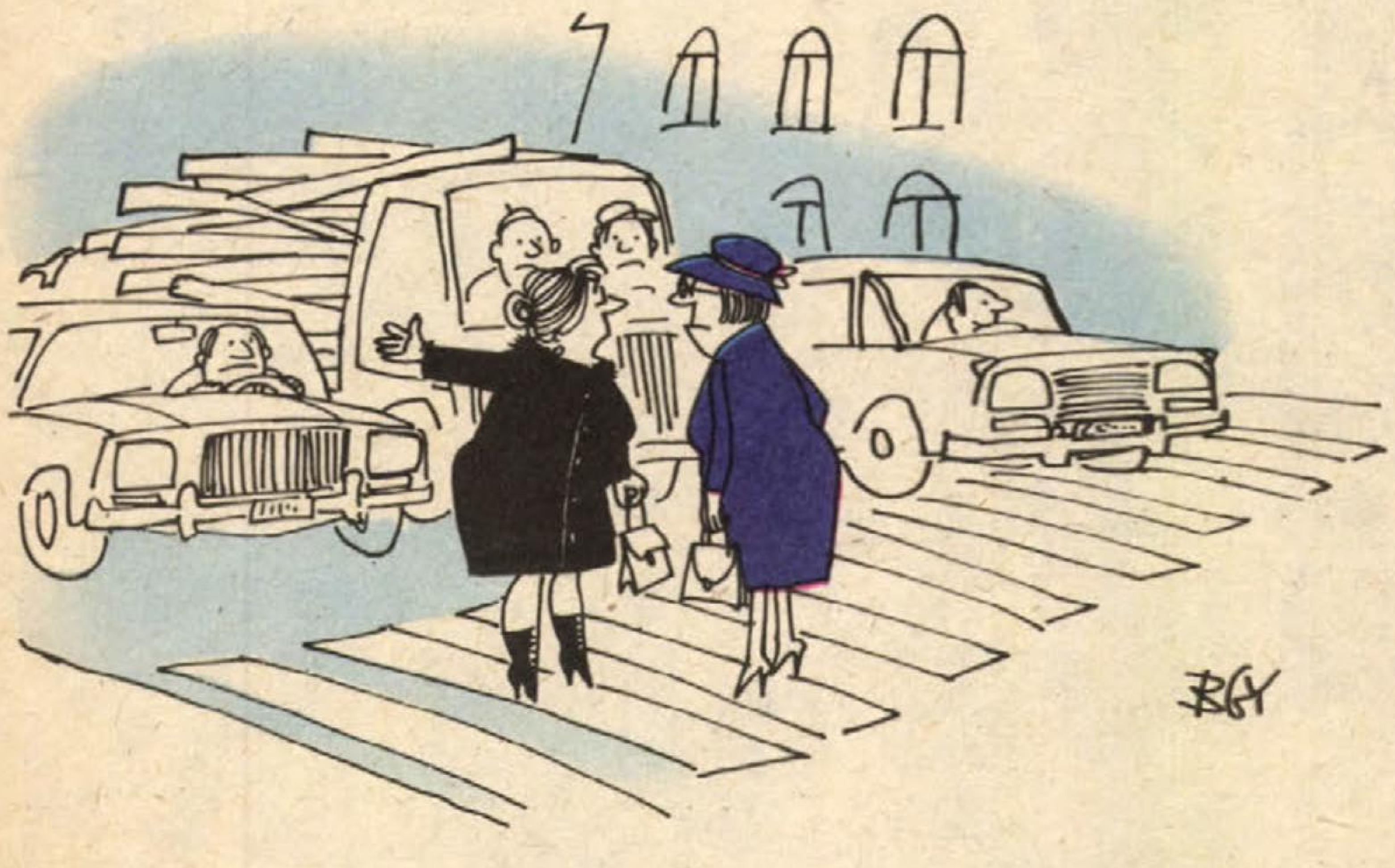

TÁVOL AZ ÉLETTŐL

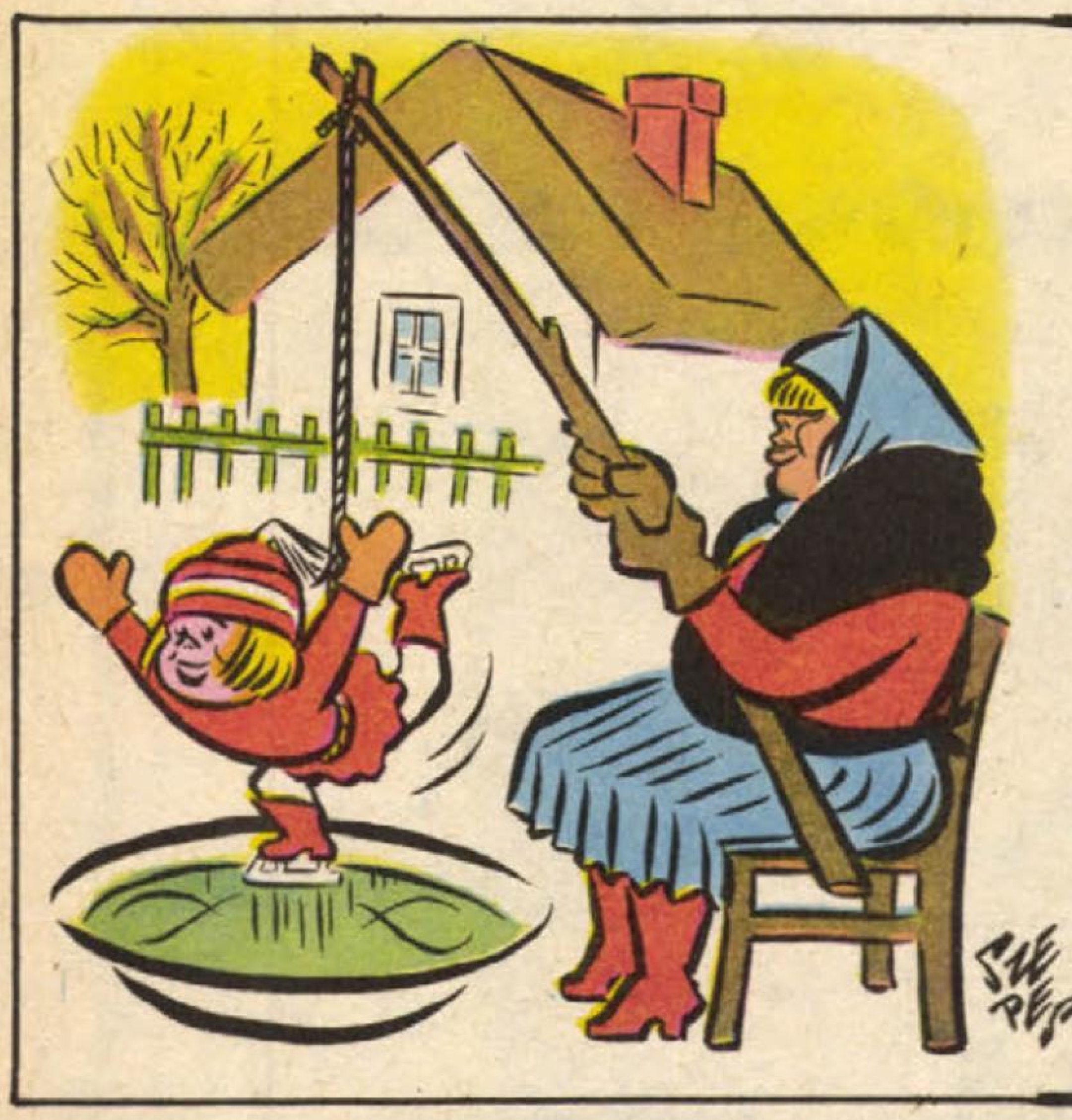

– Ajánlólevele, vagy protektora nincs?

A ZEBRÁN

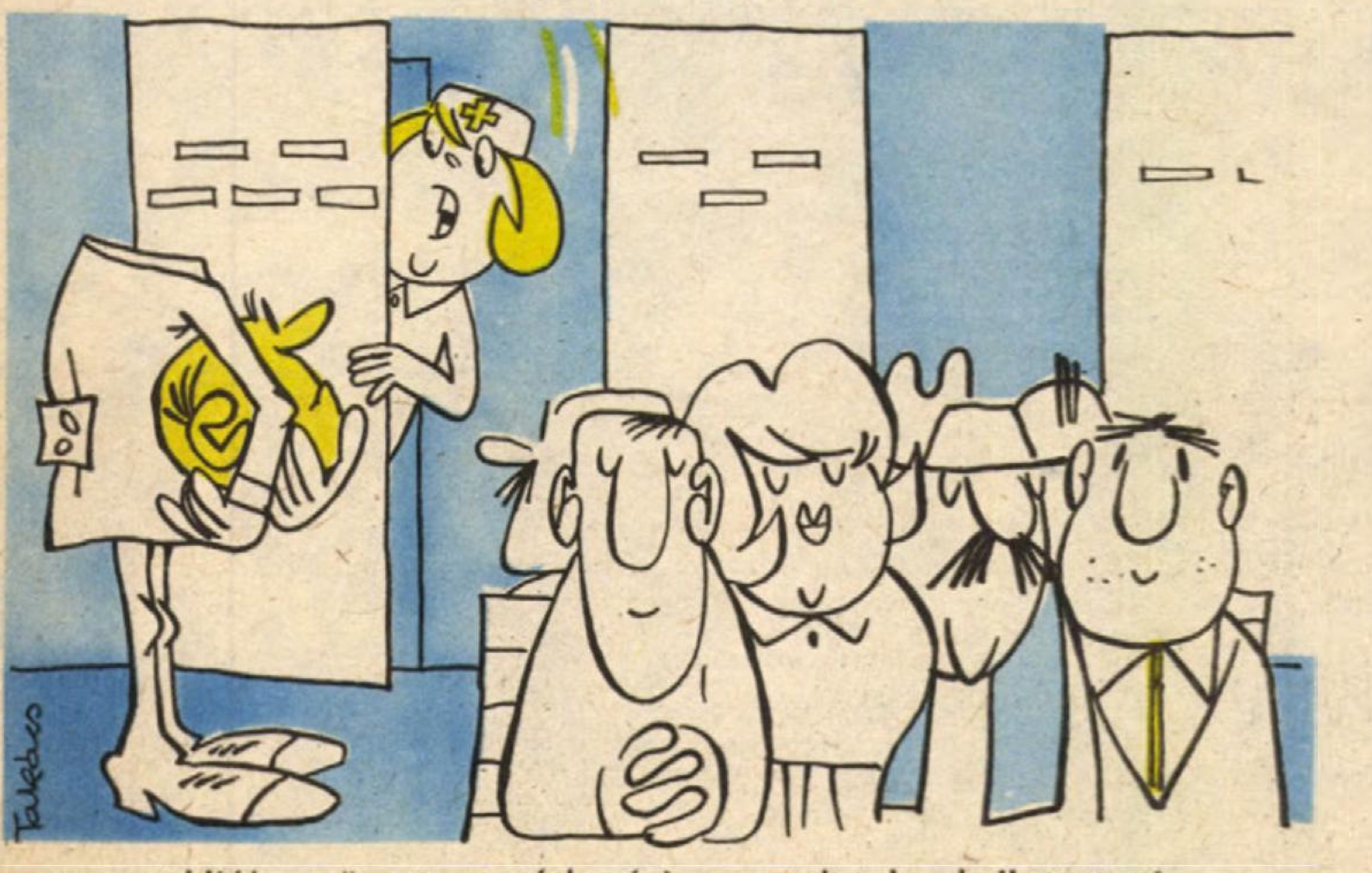
– Ész nélkül rohannak, ezért van az a sok baleset!

MINDENT AZ UTÁNPÓTLÁSÉRT

Amíg a műjégpályák elkészülnek...

SZABÁLY, AZ SZABÁLY

– Hiába zörget, az érkezési sorrendet be kell tartani.

vevő

„Ne bánjanak így **vevővel**!"
„**Vevővel** így nem szabad!"
„**Vevővel** vad hangerővel
ne gorombáskodjanak!"
„Ne gúnyoljon **vevőt** így ki
az üzleti eladó!"
„**Vevőt** durván megbántani,
tanulják meg, nem való!"

*

E bölcs cikkek kioktattak,
s tartom is az eszemben:
megbántani csak azt szabad,
ki nem **vevő**! (Csak ember.)

Leszkai András

FOGADÁSI SZENVEDÉLY

– Fogadjunk, hogy mára sem intézték el az ügyemet...

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szivesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Feltétlenül élünk a lehetőséggel. Az ember sosem lehet elég okos.
(A Károlyi Mihály utcai OFOTÉRT kirakatában fotózta: Schwanner István)

A • ASZTALITENISZ • TENISZ • RÖPLABDA • KÉZILABDA

„HA KELL, A FELESÉGEMET IS LECSERÉLEM!"

Na és? Már ez is egy áldozat? Ki ne cserélné le? Ha kell!
(A Népsportból nyírtuk)

Még hozzátennénk: a félemeletről se!
(A szegedi Dóm tornyában fényképezte: Hajnal Lajos)

„5 dcl bor fogyasztása esetén ajándékot adunk." Le a kalappal! Egy similabda, vagy gipszmajom kedvéért bizonyára a képen látható csöppségek is szívesen felhajtják!

(A Vidám Parkban fotózta: Klamarik Ernő)

A KIVÁLASZTOTT

Méz Bálint nem volt az a kimondottan bivalytermetű ember. Amikor nem volt nikotinmérgezése, harminchat kilót nyomott a testsúlya, de amikor túldohányozta a fejét és a gyomrát, harminckét kilóra is képes volt fogyasztani. Munkaszeretete és lelkiismeretessége révén azonban mégis egy fejjel a többi kollégái fölé nőtt, így hát senki sem csodálkozott azon a napon, amely elérkezett Méz Bálint számára. Az igazgatóságra hívták, s amikor belépett a párnázott ajtón, három férfi állt fel az üdvözlésére: Szervác, Benedek és Pongrác, a vállalat három csúcsvezetője.

— Üljél le — mosolygott rá Benedek, és Méz Bálintnak megdobbant a szíve, hiszen a csúcsigazgató ez idáig még sohasem tegezte őt.

— Te vagy a mi szemünk fénye — mondta Benedek nagy szeretettel Méznek —, és eljött az ideje, hogy megtanuljad a *mi* munkánkat. Mert te vagy a mi kiválasztottunk, aki átveszed tőlünk a stafétabotot. Szervác hatvanéves, Pongrác ötvenkilenc és én hatvankettő vagyok. bis hundert und zwanzig. Előbb-utóbb mindhárman nyugdíjba fogunk menni, és úgy határoztunk, hogy te lépsz valamelyikünk helyébe.

— Tizenöt évvel vagy fiatalabb mindhármunknál — vette át a szót Pongrác. — Ideje, hogy megtanuljad a vállalat vezetésének minden csínját-bínját. Ezért már holnaptól kezdve te jársz be a minisztériumba helyettem.

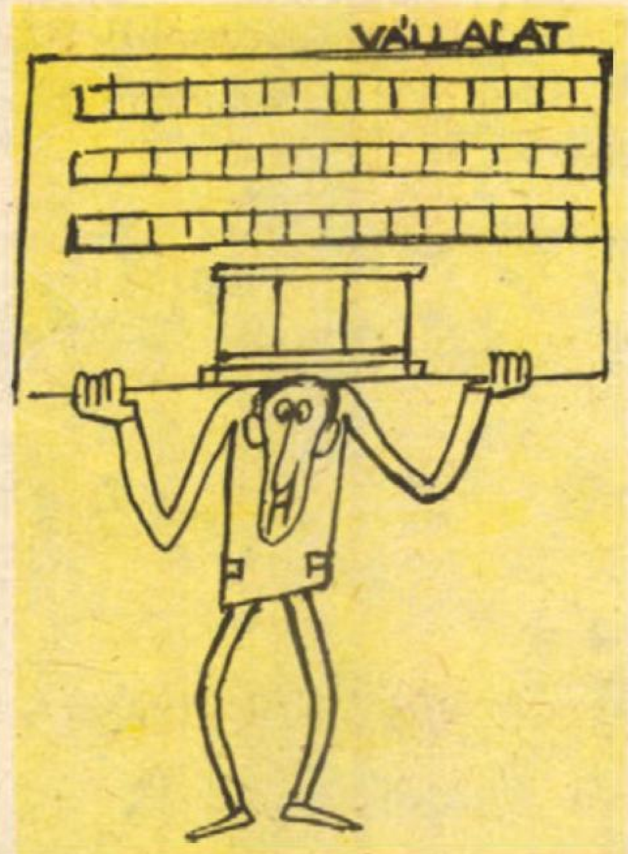
— A jövő héten pedig egy csúcsvezetői továbbképzés kezdődik — mondta megint Benedek. — Téged jelöltünk. Miért járjak én — mondta mosolyogva Méznek —, mikor fél lábammal már nyugdíjban vagyok? Szóval tudomásul vettél mindent?

— Igen — mondta Méz és alig tudta leplezni a meghatottságát.

A három csúcsvezető ekkor ismét kezet szorított Mézzel.

— El ne felejtsük — mondta Szervác —, hogy a munkakörödet természetesen ellátod továbbra is, hiszen egyelőre nélkülözhetetlen vagy és még nem találtunk senkit, aki a helyedbe áll majd.

Méz Bálint a következő hetekben apait-anyait beleadott a munkájába, mi közben átvette a két csúcsvezető munkájának egy részét is. Ennek eredményeképpen a vezetői tanfolyam befejezésére elérte a harmincegy kilós testsúlyt, amellyel indulhatott volna az ökölvívó úttörő-olimpiára létesített moly-

súlycsoportban. Talán még ezt is megtette volna, vállalati érdekből, szerencsére nem kérték fel rá, hanem Szervác helyett az üzemszervezési világkongresszust készítette elő.

Mindenki természetesnek tartotta, hogy a vállalat házi ünnepségén, melyen felköszöntötték a hatvanötödik születésnapját ünneplő csúcsigazgatót, Benedeket, az ünnepi beszédet Méz Bálint mondta, még sok, tevékeny évet kívánva Benedeknek a vállalat irányításában. Méz ez idő tájt már szinte egyenlő tag volt a csúcsvezetői hármas mellett, például ő beszélte rá Pongrácot — Szervác és Benedek sugallatára —, hogy vonja vissza a rosszkedvében benyújtott kérelmét, nyugdíjaztatására.

— Igazad van — mondta Méznek Pongrác a baráti beszélgetés után —, végül is nem vagyok sem beteg, sem korlátolt ahhoz, hogy ne dolgozhassam aktívan még egy évig. De egy perccel sem tovább. Addig azonban meg kell hogy tanuljad a legkorszerűbb gazdasági irányítást, hogy jobban tudjad csinálni, mint én. Szakvizsgát fogsz tenni egy év alatt, egyetemi szinten. Majd én elintézem, hogy letehessed, ha kell, a miniszterig elmegyek érte!

A három csúcsvezető a következő évek során már szinte betegesen szerette Méz Bálintot, a kiválasztott utódot. Mindhárman ragaszkodtak ahhoz, hogy az ő helyükbe lépjen majd Méz Bálint, s ha egyikük bejelentette, hogy visszavonul, a másik kettő mindent elkövetett a visszatartására, nehogy elveszítsék Méz Bálintot a maguk posztjára.

Amikor Méz Bálint elérte a hatvanadik életévét és a huszonhárom kilót, a nyugdíjaztatását kérte. A hír elképesztő megdöbbenést keltett a három csúcsvezetőnél. Azonnal hívatták Méz Bálintot.

— Te vagy az? — kiáltotta a belépő Méz felé Pongrác és hozzábotorkált, ujjaival megtapogatta Méz Bálint arcát, mert Pongrác szeme már nagyon rossz volt. — Ő az! — kiáltotta aztán.

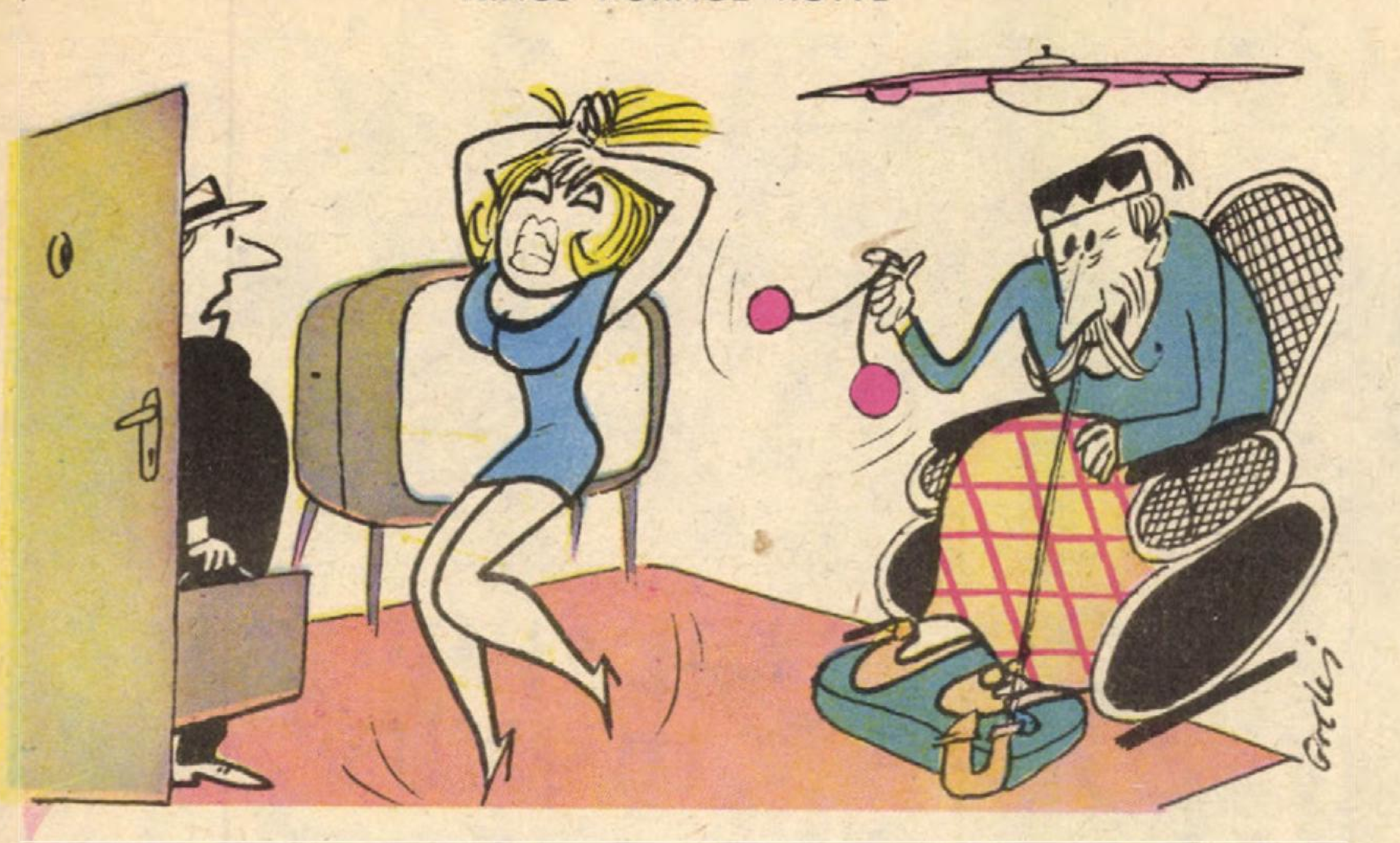
— Azonnal mondd meg nekünk, miért tetted ezt?! — mondta Szervác is —, de hangosan mondd, hogy értsem!

— Te voltál a mi szemünk fénye, a mi kiválasztottunk! — Motyogta Benedek — és most csalódnunk kell benned!

Még az agg titkárnőnek is könnyek gyűltek a szemébe, aki Benedeket a tolókocsiban Méz Bálint elé gurította.

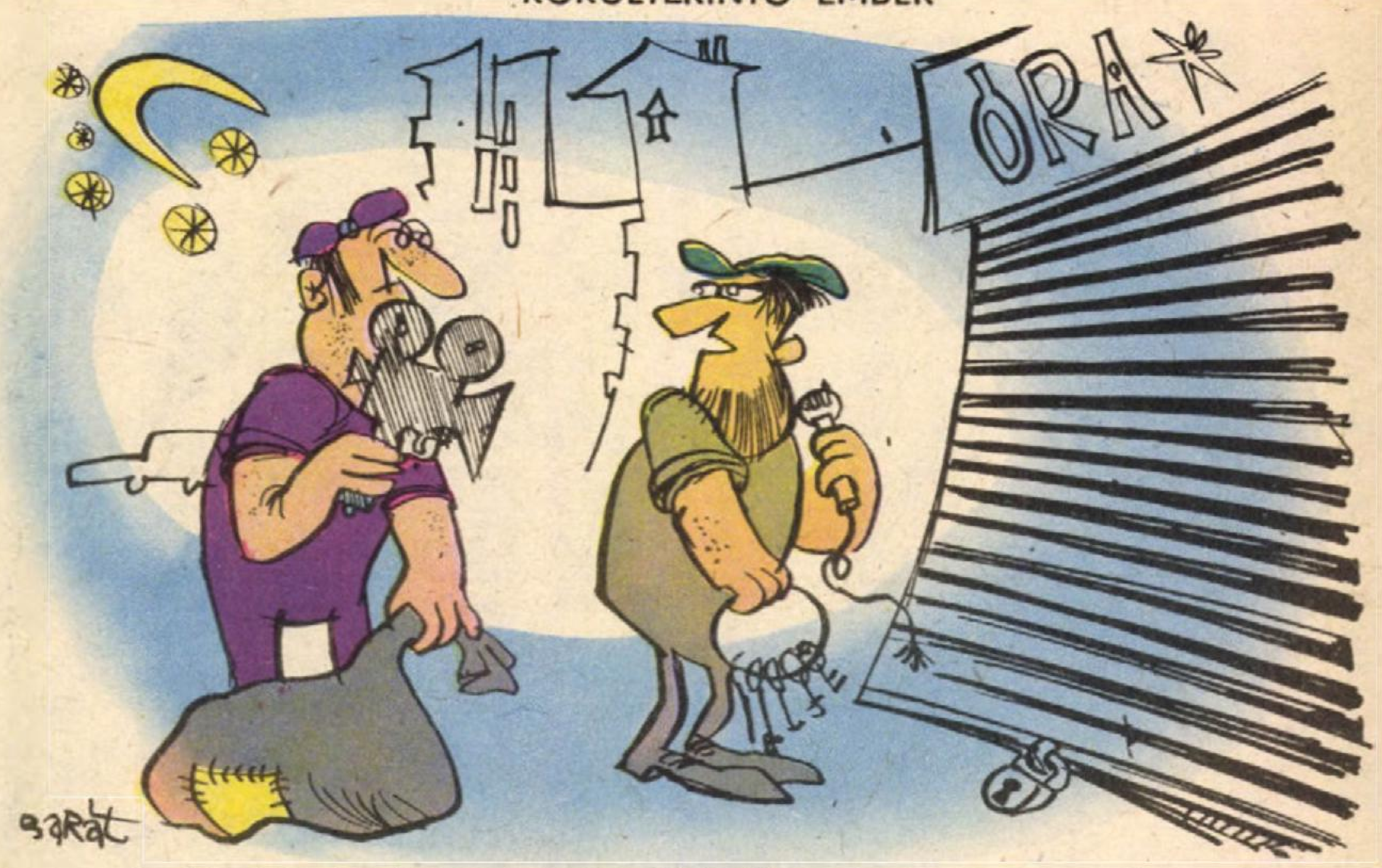
Somogyi Pál

NINCS KORHOZ KÖTVE

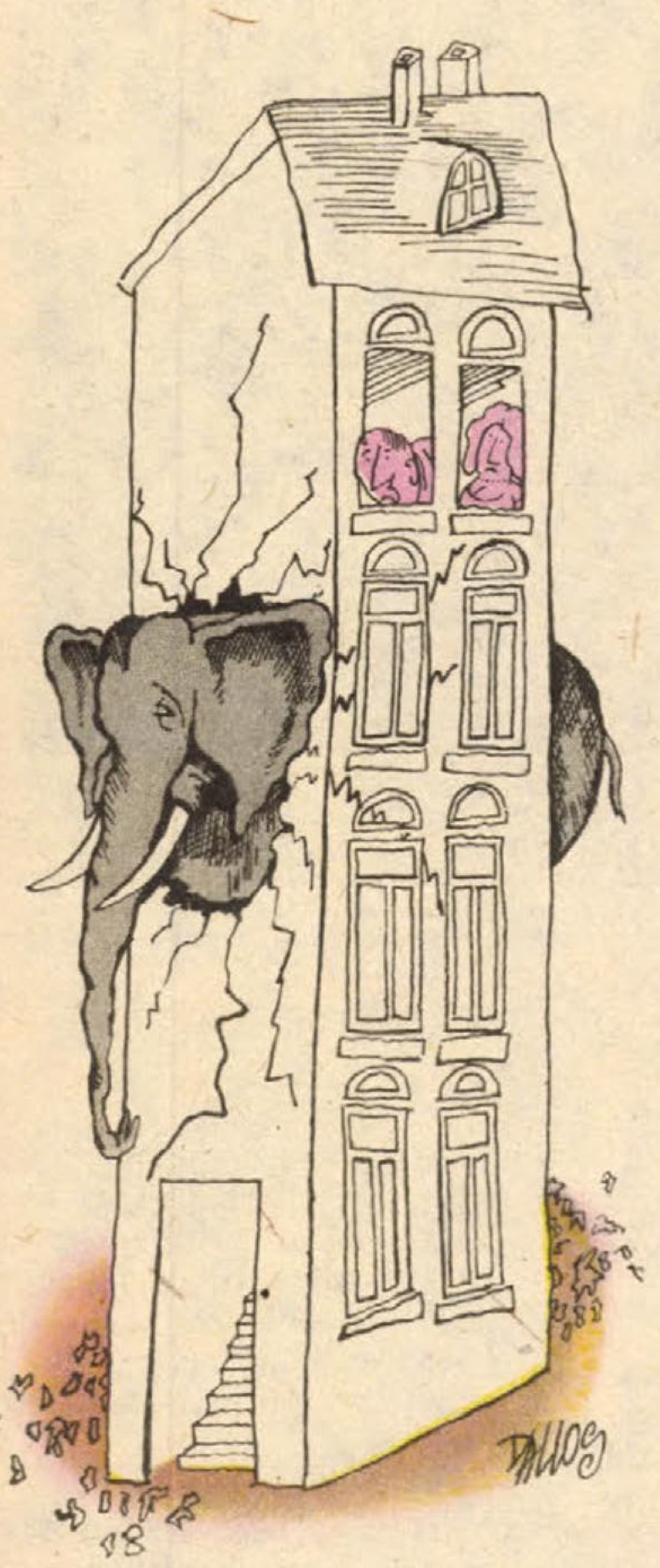
– Megőrülök! Ezzel kötöttünk eltartási szerződést.

KÖRÜLTEKINTŐ EMBER

– Ha jön valaki, te leszel a Kék Fény, én meg a vezető riporter.

ÁLLATKULTUSZ

– Valami új állatot tartanak a Kovácsék...

Felfisors

Ágika azt mondta, hogy imád, ezt részletesen ki is fejtette, a lényeg az, hogy imád, örökké imád, én vagyok az egyetlen, meg csupa ilyesmi... Hogy az örömöm mekkora volt, azt csak az tudja elképzelni, aki látta valaha ezt az Ágikát.

Vallomásának hallatán alig akartam hinni a fülemnek, és azonnal marcangolni kezdtek a kétségek. Mert az, hogy a szívet a tenyerére helyezte és átnyújtotta, nem győzött meg teljesen.

— El tudnál jönni egy lakatlan szigetre, hogy ott élj velem, míg meg nem halsz?

— Minden gondolkodás nélkül — felelte Ágika, és tényleg nem gondolkozott, ami gyakran előfordult vele.

Válaszára elöntött a boldogság és elhatároztam, hogy szaván fogom. Úgy intéztem a dolgot, hogy egyik déltengeri jachtkirándulásunkon hajótörést szenvedjek, éppen egy lakatlan sziget közelében. Szerencsére Ágika nemcsak karcsú és sudár volt, hanem úszni is tudott, így engem is partra vonszolt.

— Íme a lakatlan sziget — mondtam, amikor a tengervizet kiszivattyúztam magamból. — Minden évtizedben jár erre egy postahajó, de ahogy én a postát ismerem, lesz az egy évszázad is. Így tehát a hátralevő időnket itt töltjük felhőtlen, napsugaras boldogságban — mondtam, mert akkor még nem számítottam az esős évszakra.

Ágika szerelmesen hozzám bújt:

– Akár két életet is leélnék itt veled... — dorombolta, de ezt már nem vettem komolyan, mert tudtam, hogy csak egy van neki, és én nem szeretem a felelőtlen kijelentéseket.

Viszonylag hamar berendezkedtünk, mert Ágika nemcsak tüneményesen szép volt, hanem kiválóan tudott házat építeni, földet művelni, állattenyészteni, hála az iskolai politechnikai oktatásnak. Gyönyörű szép kis lakást barkácsolt össze ágakból, pálmalevelekből, meg mindenféle gizgazból, még arra is kiterjedt a figyelme, hogy nekem egy külön dolgozószobát építsen.

Érthető, hogy csodálattal néztem a serénykedését, amint egyik kezével házat épít, a másikkal kapál, kaszál, csépel, míg a szabadon maradt két lábával a gyerekek bölcsőit ringatja, mert azért én sem töltöttem hasznos tevékenység nélkül az időt.

De már az ötödik évben feltűnt, hogy Ágika kissé elhanyagol engem. Miközben én odaadó figyelemmel tanulmányoztam, hogyan nő a fű, Ágika észre sem vett. Néha az eget kémlelte, ilyenkor szemében elvágyakozó fények villództak. Igaz, azt mondta, hogy az esőt figyeli, mert a hat gyereknek sok rizs meg búza kell, de bennem gyökeret vert a felismerés: Ágika már nem szeret annyira. Néha fél óra is eltelt anélkül, hogy megcsókolt volna, ehelyett a házi bölényeket terelgette, fejte, csutakolta, a házat foltozgatta, a tetőt javította, mert ekkor már azt is megállapítottam, hogy lakásunk kivitelezése nem minden hiba nélkül való, és alig jobb minőségű, mint egy hazai építőipari vállalaté. Míg az első években óránként zokogva borult rám és bevallotta, hogy soha ilyen boldog nem volt, a tizedik év és a kilencedik gyerek után pedig mindenre jutott ideje, csak arra nem, hogy kifejezze háláját azért, amiért ilyen boldoggá tettem.

Bevallom, kezdtem unni Ágikát. Nem állítom, hogy megcsalt, mert erre ideje sem lett volna, annyi munkát csinált magának, de szerelmének tüze nem volt a régi, és az is előfordult, hogy állva elaludt egy magnóliafa tövében, és amikor ráordítottam, hogy etesse meg az állatokat, már nem mosolygott olyan napsugarasan, mint az első időkben. Ilyen körülmények között már én sem tudtam zavartalanul figyelni a fű növését, amit pedig életcélomnak tekintettem. Borzalmas érzés volt, hogy senkivel sem tudtam megbeszélni a problémáimat, mert Ági nem értett a fű növéséhez, és a tíz gyerek nem is hagyott neki időt arra, hogy meghallgasson. Így aztán egyre többet ültem a parton a távoli horizontot kémlelve, hogy feltűnik-e végre az a postahajó, mely megszabadít ebből a pokolból, melybe ez az önző asszony zárt be. Vágytam már az emberi szó után és gyakorta jutott eszembe Júlia, aki mindig figyelmesen, csillogó szemekkel hallgatott, ha a fű növéséről meséltem neki.

A postahajó persze nem jött, így aztán úszva hagytam el rabságom szigetét, ahol már majdnem megfulladtam a szabadság utáni szomjamtól.

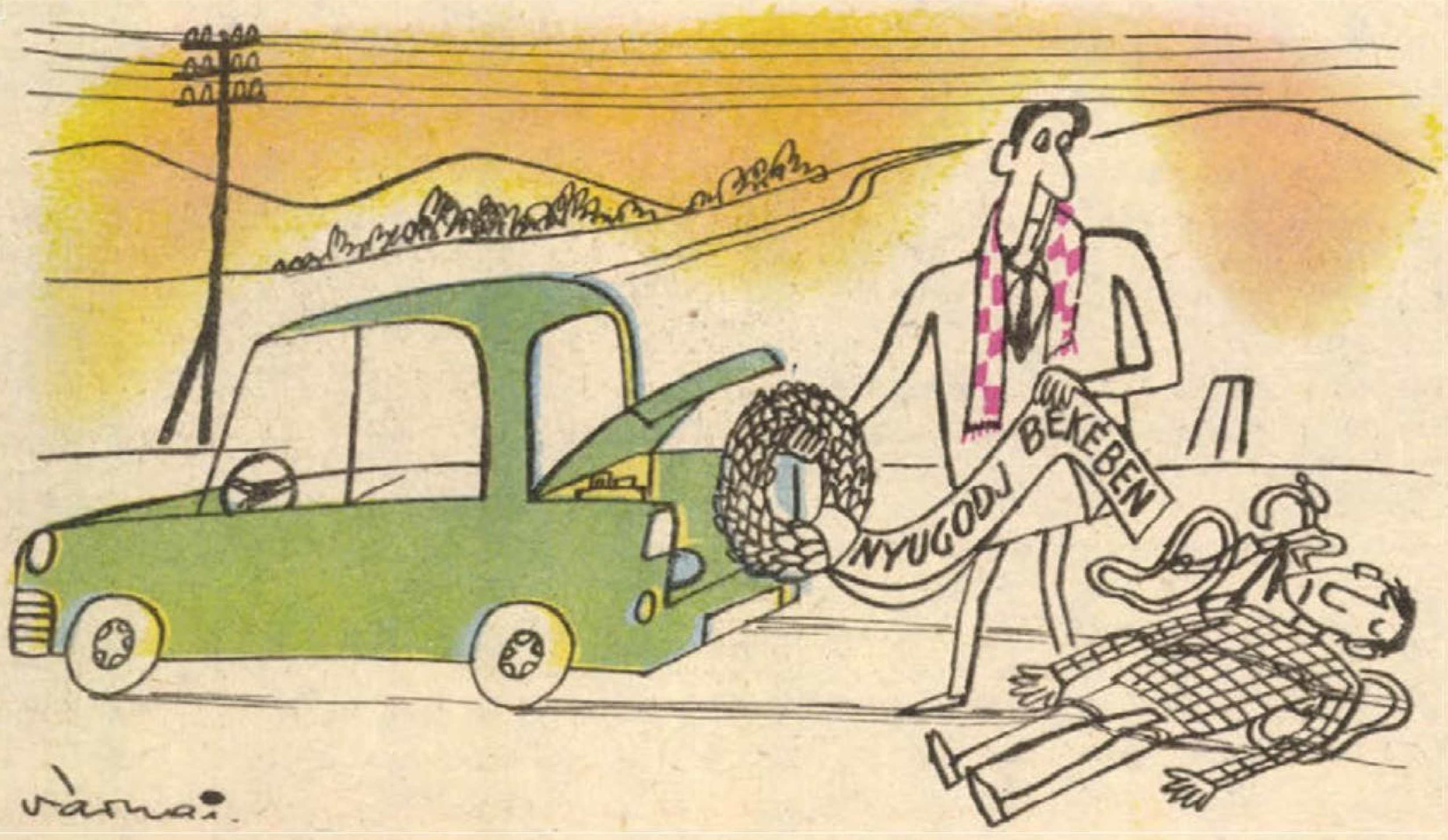
Ősz Ferenc

FEKETE HUMOR

MUNKAERŐHIÁNY

FELKÉSZÜLT AUTÓS

NEHÉZ KEZDET

– Ha maga ilyesmivel próbálkozik, nem lehet normális!

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Momentán kifogyott, de tessék talán benézni holnap.

– Engem a haladókhoz tessék beírni!

– Hová, sógor?
– A szomszéd vármegyébe, iszogatni...

RÉBUSZ

199. rejtvényünk megfejtése:

Intenzív

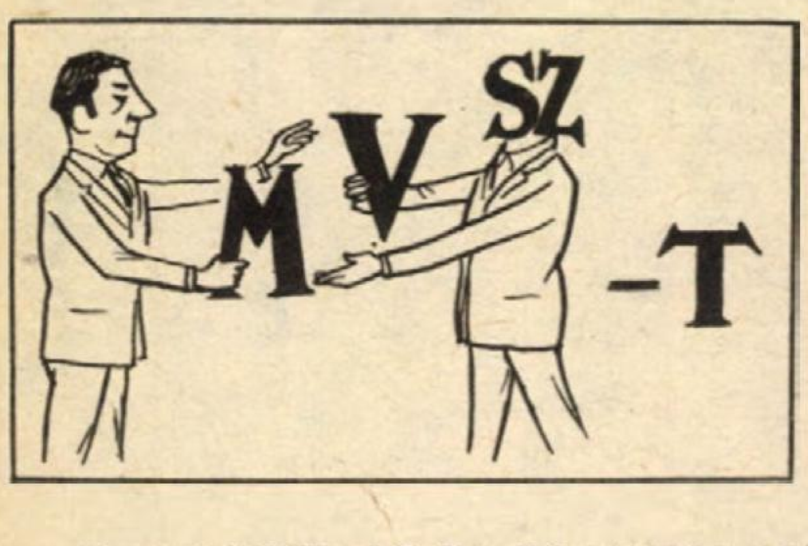
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Dr. Jermy Tiborné, Bp. II., Pasaréti út 66/a.

Bánk Attila, Debrecen, Tanácsköztársaság útja 46.

Novák Erzsébet, Gyöngyös, Ady E. u. 3.

201. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

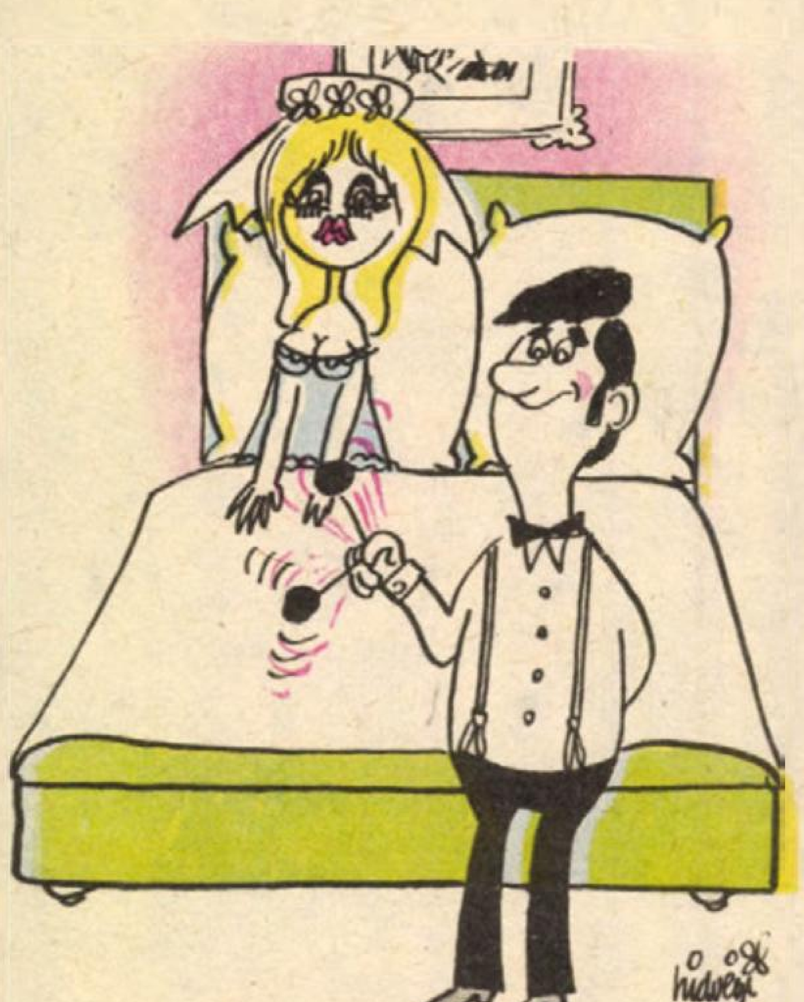
A megfejtéseket legkésőbb november 8-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

KEGYETLEN-E A BIKAVIADAL?

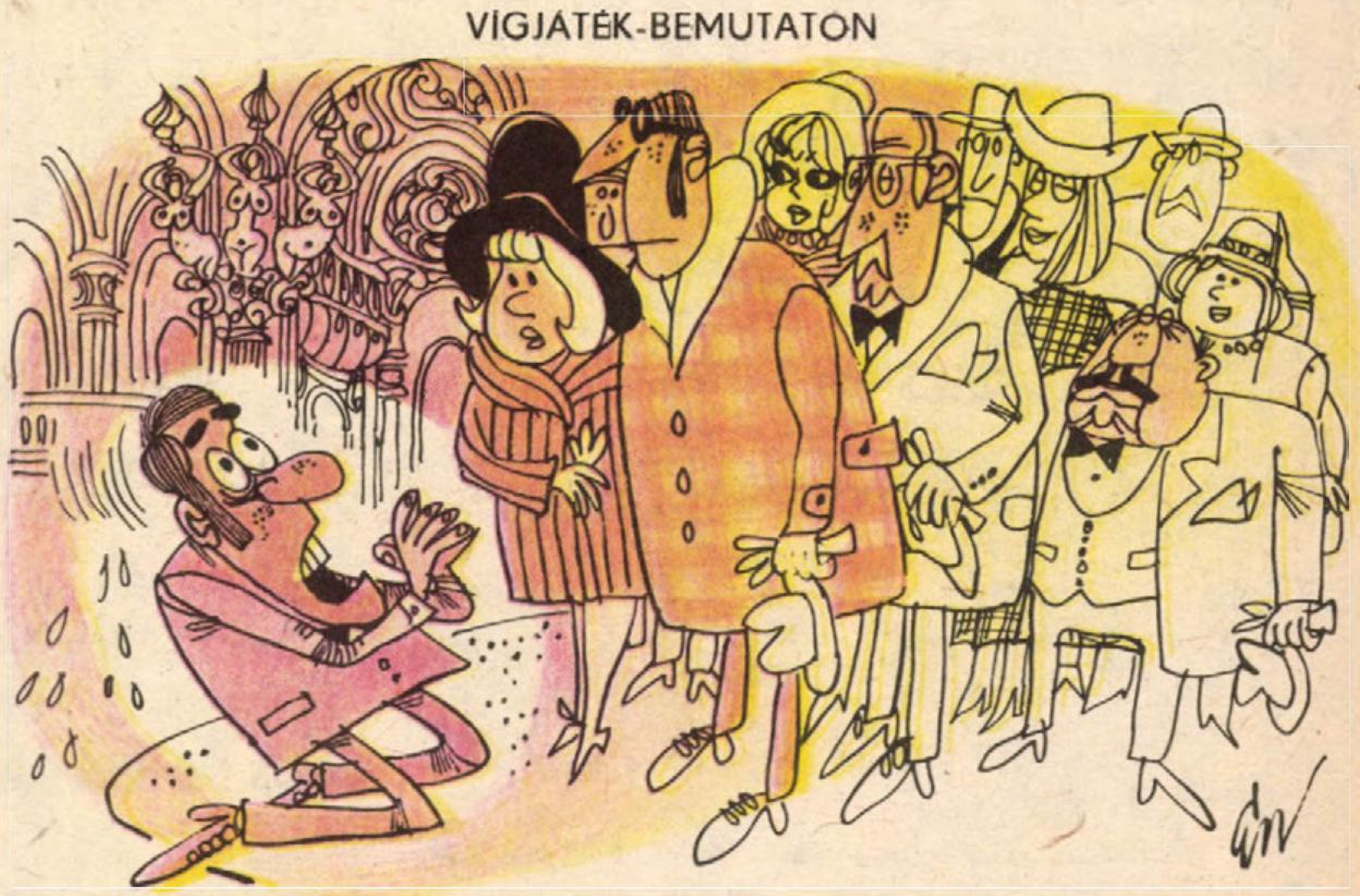
Az UPI-hírügynökség szerint az amerikai állatvédő liga tiltakozott azellen, hogy tv-közvetítést adjanak a spanyolországi Jaenben sorra kerülő bikaviadalról, amelyen olyan nagynevű viadorok vesznek részt, mint Manuel Benitez és El Cordobes. A liga szerint a védtelen bikák lemészárlása kedvezőtlen erkölcsi hatást tesz a nézők millióira. Illetékes hatóságok elutasították a tiltakozást, s azzal érveltek, hogy az amerikai tévéműsorokban éppen elég gyilkosságot követnek el.

– Ez igaz, de nem állatok ellen! – érvelt a liga, persze hiába, mert a megátalkodott értetlenség ellen tehetetlen a logika.

SZENVEDÉLY

VÍGJÁTÉK-BEMUTATÓN

– Könyorgök, halkan nevessenek, különben a kritikusok szörnyen letolják a darabot!...

Ludas Matyi

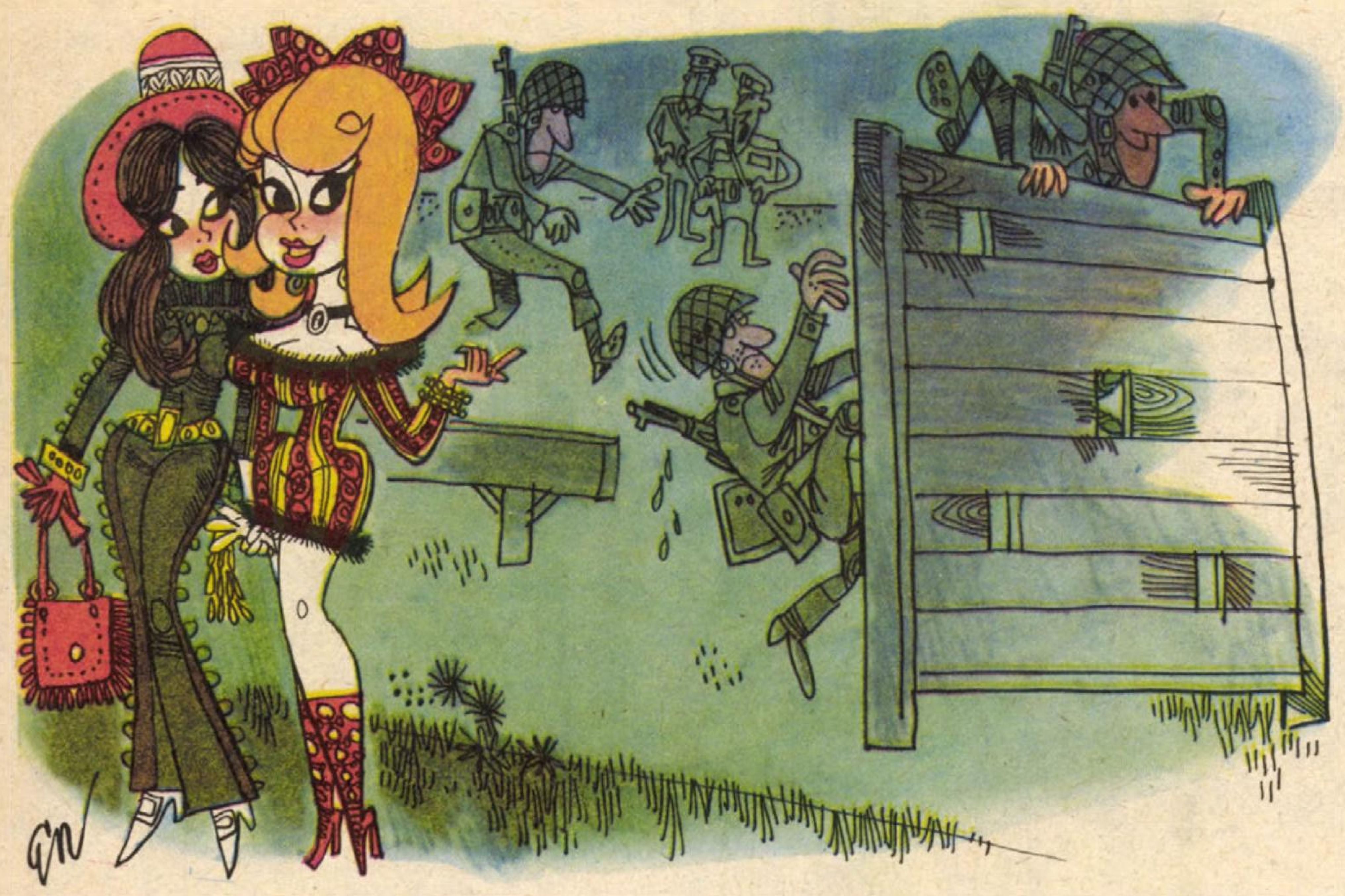
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.3983/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

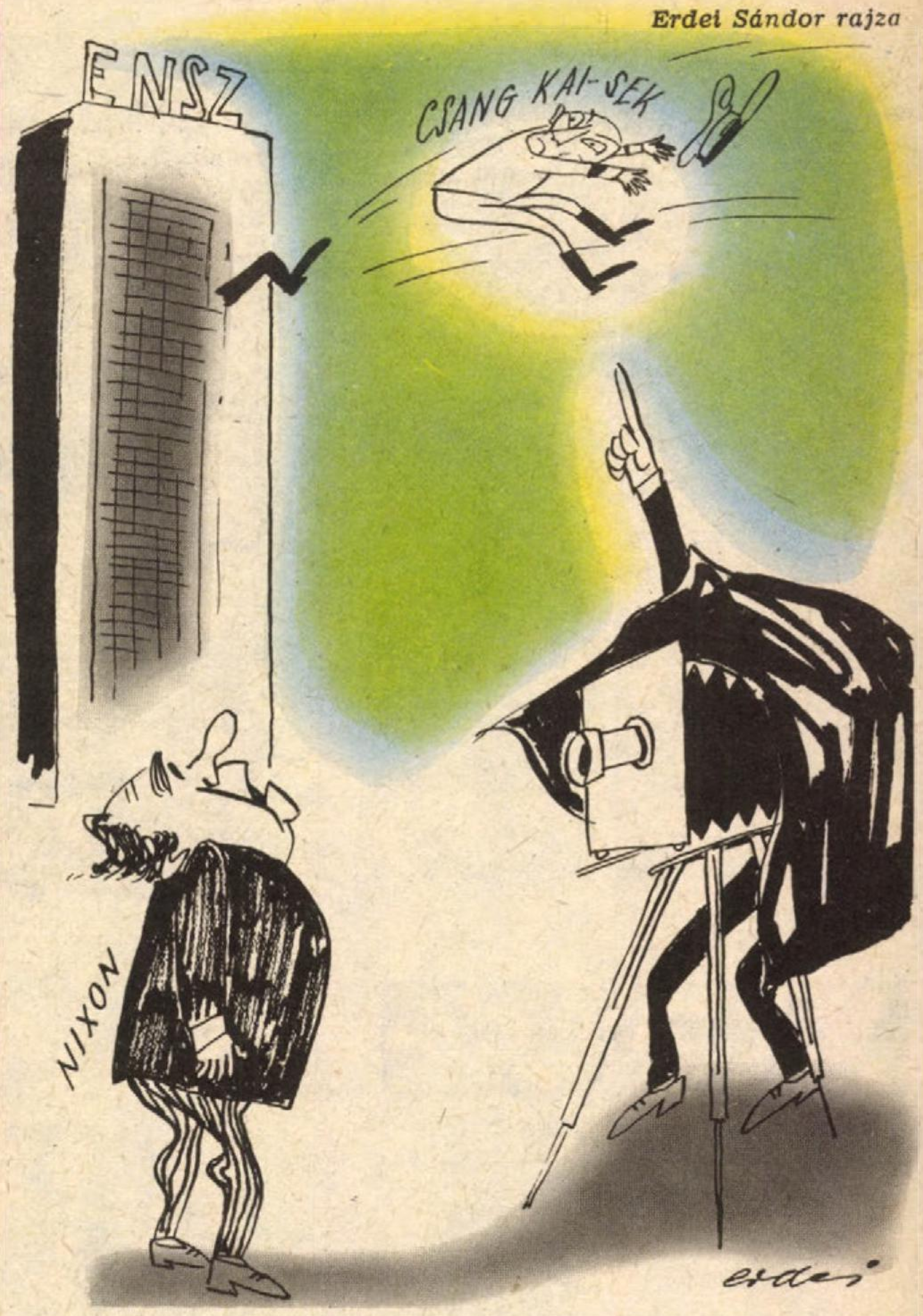
KIKÉPZÉS ALATT

– Őt választom, mert biztos be tud majd mászni az ablakomon!...

NEW YORK-I PILLANATKÉP

Erdei Sándor rajza

– Ott repül a kismadár!

GYALOGOS

— Szép kisasszony, nekem nincs autóm, de üljön fel a vállamra, szívesen elcipelem, ahova csak akarja.

FÉNYKÉPÉSZNÉL

— Olyan esküvői képet csináljon, amelyen a fele-

ségem és köztem legfeljebb három év korkülönbség van.

ÚJ ALBÉRLŐ

— Fizet havi négyszáz forintot, de figyelmeztetnem kell, hogy ide nővel nem jöhet fel. Sőt nő nélkül sem...

SZILÁNKOK

MŰVÉSZKLUBBAN

— Büszkén mondhatom, hogy én is tollal keresem a kenyerem.

— Mit ír?

— Semmit. Tollkereskedő vagyok.

FOGYÓKÚRA

— Ebéd előtt sétáljon egy nagyot, és aztán ne ebédeljen.

MAGÁNY

Az ember társas lény. Éppen ezért jó néha magányosan, egyedül.

SÖTÉT PARK

— Félek éjszaka keresztülmenni egy sötét parkban — panaszkodott a nehézsúlyú ökölvívó. — Tegnap éjjel is nekem támadt egy tíztagú huligánbanda. Sajnálom őket, mert a legtöbbnek nincs SZTK-ja...

UDVARIATLANSÁG

— Micsoda modortalanság, milyen felháborító, udvariatlan hang! Ebbe az üzletbe sem jövök többet! — kiáltott dühösen a vevőre az eladó és azonnal otthagyta az állását.

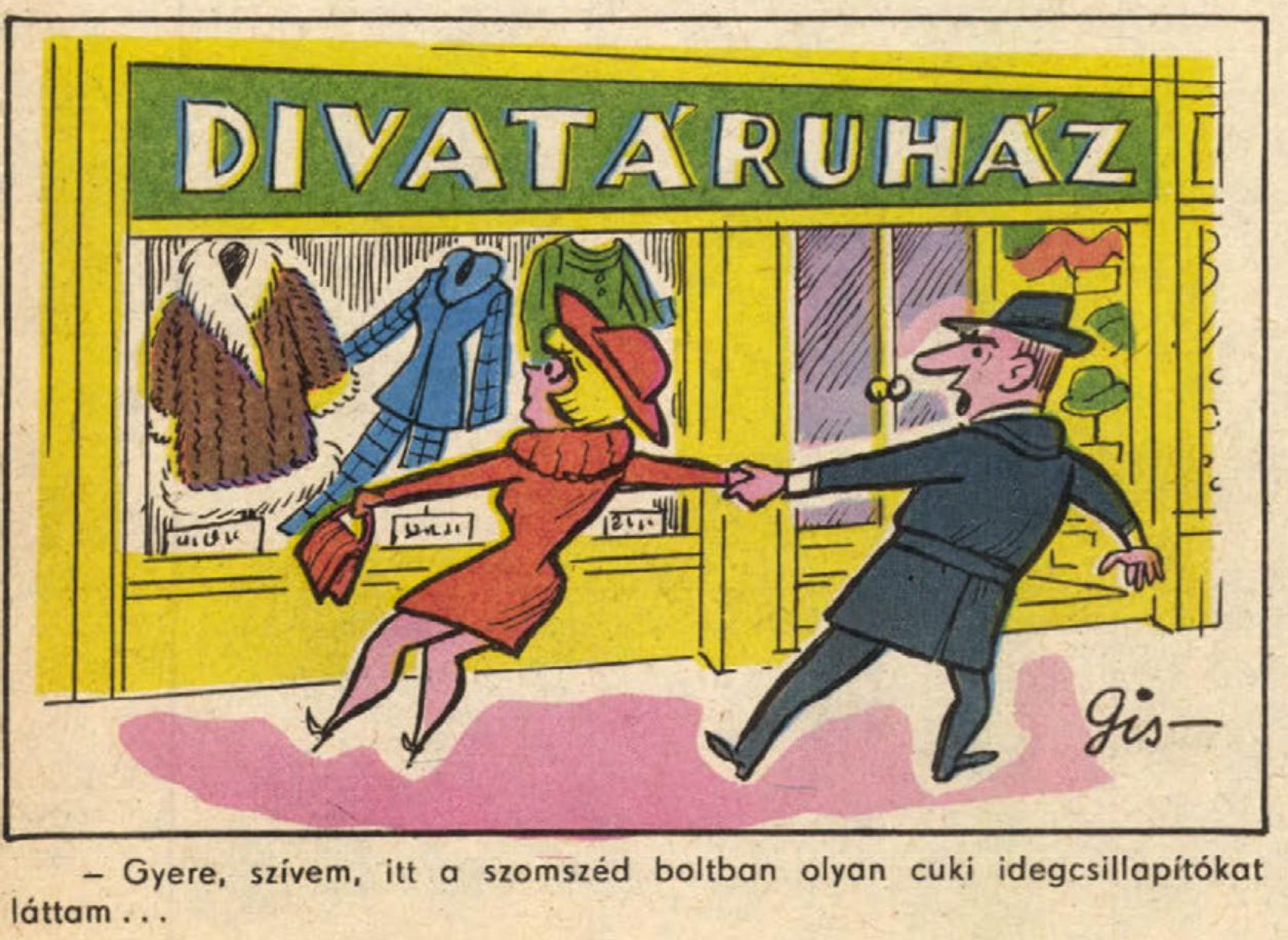
G. Sz.

LÁTOMÁS

– Smucig voltál hozzám, Kovács, ezért van csak két találatod.

ŐSZI KIRAKATOK

– Gyere, szívem, itt a szomszéd boltban olyan cuki idegcsillapítókat láttam...

LÉTESÍTMÉNY

– Mindegy, mit írunk ki, úgyis kocsma lesz belőle...